

ค้นพบเมืองเก่ากรุงศรีวิชัย

จมอยู่ภาคใต้กรุงสยาม

(เสี้ยมหลอกกั๊ก)

เรียบเรียงโดย "จ.จีรฉาศ"

พระอวโลกิเตศวร ไชยา

ค้นพบเมืองเก่ากรุงศรีวิชัย

จมอยู่ภาคใต้กรุงสยาม

(เสี้ยมหลอกก๊ก)

เรียบเรียงโดย "จ.ธีรทาส"

พระอวโลกิเตศวร ไชยา

พระนารายณ์เขาศรีวิชัย

พระนารายณ์เวียงสระ

พระนารายณ์ตะกั่วป่า

ค้นพบเมือง[illegible]ท่ากรุงศรีวิชัย

ขุม[illegible]กรุงสยาม

([illegible])

เรียบเรียงโดย “[illegible]ธีรทาส”

พระอวโลกิเตศวร ไชยา

พระนารายณ์เขาศรีวิชัย

พระนารายณ์เวียงสระ

พระนารายณ์ตะกั่วป่า

ค้นพบเมืองเก่ากรุงศรีวิชัย
จมอยู่ในภาคใต้กรุงสยาม
(เสี้ยมหลอก๊ก)

ธ.ธีรทาส

เรียบเรียง

สุขภาพใจ

ค้นพบเมืองเก่ากรุงศรีวิชัย - จมอยู่ในภาคใต้กรุงสยาม

เรียบเรียงโดย *ธ.ธีรทาส*

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : มกราคม ๒๕๔๕

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์สุขภาพใจ

กรรมการผู้จัดการ : บัญชา เฉลิมชัยกิจ

คณะที่ปรึกษา : เกียรติ ปรัชญาศิลปวุฒิ, กิตติ ปิยพสุนทรา, ถาวร สิกขโกศล, สุพล โล่ห์ชิตกุล, รังษี สุทนต์

บรรณาธิการบริหาร : วรุตม์ ทองเชื้อ

บรรณาธิการ : นาถยา กัลโยธิน

เรียงพิมพ์ : ภัทรา นันทกาญจน์

พิสูจน์อักษร : อุไร จันทร์ทอง

แบบปก : มนตรี พาลสุข

รูปเล่ม : จารึก กาญจนเพ็ญ

ฝ่ายการพิมพ์ : สมจิต มุณีอุปถัมภ์

ฝ่ายขาย : สุมิต มะลิหอม, เฉลิมชัย แก้วเรือง

ฝ่ายการตลาด : ศุภวรรณ คุ้มภัย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
ธ.ธีรทาส.
ค้นพบเมืองเก่ากรุงศรีวิชัย - จมอยู่ในภาคใต้กรุงสยาม. – –
กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ, 2544.
100 หน้า.
1. ธรรมเทศนา. I. ชื่อเรื่อง.
294.304
ISBN 974-409-097-9

จัดจำหน่ายโดย : สายส่งสุขภาพใจ
๑๔/๓๔๙-๓๕๐ หมู่ ๑๐ ถนนพระราม ๒ (ซอย ๓๘)
แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม. ๑๐๑๕๐
โทร. ๐-๒๔๑๕-๒๖๒๐, ๐-๒๔๑๕-๖๕๐๗, ๐-๒๔๑๕-๖๗๙๗
โทรสาร ๐-๒๔๑๖-๗๗๔๔

พิมพ์ที่ : หจก. เอมี่ เทรดดิ้ง
โทร. ๐-๒๔๑๕-๖๕๐๗

คำนำ

พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้าพเจ้าได้ไปสวนโมกขพลาราม อ. ไชยา จ. สุราษฎร์ธานี ในงานเผาสรีระของท่านเจ้าคุณ **พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ** ระหว่างพักที่สวนโมกข์ฯ **คุณ ส. ธโนฆาภรณ์** เลขานุการ ชมรมธรรมทาน เป้าเก็งเต๊ง กทม. ได้นำข้าพเจ้า **ธีระวงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)** ไปชมระฆังโบราณอายุพันปี ที่ขุดพบ บัดนี้ได้อยู่ในพิพิธภัณฑ์ วัดพระบรมธาตุ ใกล้สถานีรถไฟ อ. ไชยา กันอีกครั้งหนึ่ง

โอ..อมิตาพุทธ! ข้าพเจ้าพอได้เห็น ระฆังโบรวณนั้นแล้ว หัวเข่าอ่อนลงแทบจะทรุดลงนั่งกับพื้นทันทีเลย เห็นความไม่เที่ยงของสังขาร คือตัวอักษรจีน ๘ ตัวที่หล่อติดไว้ในตัวระฆัง ฝังไว้ในดินเป็นพันปีอยู่ได้อย่างสวยงาม พอขุดเอาขึ้นมาตั้งไว้ที่กลางแจ้ง ไม่มีหลังคาปกปิดอยู่หลายปี ให้คนชมไม่ถึง ๕๐ ปี จากที่ข้าพเจ้าเห็นครั้งสุดท้าย ความเก่าแก่ชราภาพของวัตถุโบราณนั้น มันอาบแดดกรำฝน ตัวอักษรจีน ๘ ตัว เกิดสนิมกัดผุกร่อน ได้หลุดหายไปจากตัวระฆังหมดแล้ว กรรม!

ข้าพเจ้าเห็นแล้ว ได้หวนคิดกลับไปนึกถึงเหตุการณ์วันแรกพบ ช่างสลดใจเสียดายว่า หนังสือจีน ๘ ตัวนี้ เป็นพยาน

ปากเอก ที่จะได้แสดงหลักฐานให้ชาวโลกทราบว่า **"กรุงศรีวิชัย"** ติดต่อกับจีน มีเมืองหลวงอยู่ที่เมืองไชยา หรือ อ. ไชยา จ. สุราษฎร์ธานี ประเทศไทย (อย่างหนึ่ง)

เศร้าสลดใจมาก เพราะว่า **"พยานปากเอก"** ได้มาตายลงไปเสียแล้ว คนรุ่นหลังๆ จะไม่รู้เรื่อง อักษรจีน ๘ ตัวนี้.

โอ..อมิตาพุทธ! วันนี้ **ธ.ธีรทาส.** มีอายุ ๗๑ ปี ได้มาสวนโมกข์ฯ แต่ยังจดจำอักษรทั้ง ๘ ตัวนี้ไว้ได้ดี เมื่อแรกพบก็ได้เคยคิดไว้ว่า ถ้ามีบุญโอกาสเมื่อไร คิดจะเขียนเรียบเรียงเรื่องนี้ เท่าที่ตนเห็น และได้ฟังอยู่ในเหตุการณ์นั้น เพื่อเก็บข้อมูลรวมผลงานวิจัยต่างๆ ฝากไว้แก่อนุชนรุ่นหลังๆ บ้าง

เรื่องนี้จะต้อง ขอบคุณ **นายธำรงค์ ปัทมภาส.** เลขานุการของ **อาจารย์ ส. ศิวารักษ์.** และ **นายสัมพันธ์ ก้องสมุทร.** บ.ก. หนังสือพิมพ์ **ดอกโมกข์** ที่มองการณ์ไกลๆ กล่าวว่า ประวัติศาสตร์นี้จะขาดตอนหายไปเสีย อนุชนรุ่นหลังๆ จะไม่รู้เบื้องหลังการขุดพบโบราณวัตถุ และผลงานธรรมทานต่างๆ นี้ไป. จึงได้มาสัมภาษณ์และจดข้อมูลต่างๆ นำเอาไปลงหนังสือพิมพ์ **เสขิยธรรม** และหนังสือพิมพ์ **ดอกโมกข์** พ.ศ. ๒๕๔๑ และหนังสือพิมพ์**สารสยาม** พ.ศ. ๒๕๔๓ มาก่อนแล้ว

ภายหลัง สำนักพิมพ์ **สุขภาพใจ** ได้มาขออนุญาตเอาไปรวมเล่มจัดพิมพ์จำหน่าย ชื่อว่า **"พุทธทาส กับ มหายาน (เซ็น)"** มี ๓๒ หน้า. แต่ขาดเรื่องพิเศษวันนี้ได้เพิ่มเติมตั้งแต่ บทที่ ๑ ถึง ๕ เช่นเรื่องอาณาจักรศรีวิชัย และพบงูยักษ์ ๔ ตัว. ตำราดู

โหงวเฮ้งจีน และตำราดูลายมือ อินเดีย และเรื่องอื่นๆ อีก ได้เรียบเรียงขึ้นใหม่เท่าที่คนแก่มาถึงวันนี้มีอายุ ๗๔ ปียังพอจดจำไว้ได้ **เล่มใหม่นี้พิมพ์ครั้งที่ 3 มี ๗ บท ชื่อค้นพบเมืองเก่ากรุงศรีวิชัย จมอยู่ภาคใต้กรุงสยาม** (เสี้ยมหลอก๊ก-กรุงสยาม)

ขอขอบคุณผู้ให้ความสะดวกและผู้อุปถัมภ์ชีวิต **“นักบุญธีรทาส”** ให้อยู่รอดมาจนถึงทุกวันนี้. **หนังสือเล่มนี้หวังว่าคงจะ**ให้คุณประโยชน์แก่ผู้อยากรู้วิชาการที่ยังลึกลับอยู่มาก หรืออยากเห็นสิ่งที่ไม่เคยได้เห็นบ้าง ถ้าเกิดเป็นบุญกุศลขึ้นมาได้แล้ว ข้าพเจ้าใจกว้างพอขอยกบุญกุศลนั้น ให้แก่ท่านผู้ที่กำลังอ่านวิทยานิพนธ์นี้อยู่ และขอแบ่งปันไปยังสรรพสัตว์ทั้ง ๖ ภูมิแล..สาธุ!

ถ้าเป็นบาปกรรมอะไรๆ เกิดขึ้นมาบ้างแล้ว ข้าพเจ้า **ธ. ธีรทาส.** ผู้บำเพ็ญปุถุชนโพธิสัตว์บารมี (ถือศีล ๕) ขอพลีชีวิตกายใจบูชาพุทธภูมิ ยินดีน้อมรับบาปกรรมไว้แต่ผู้เดียวแล...สาธุ!

นับถือคุณธรรมในดวงจิตของท่านผู้สนใจอ่าน และแบ่งปันวิทยาทานให้แก่ผู้อื่นๆ บ้าง สาธุ!

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)

๓๑ ม.ค. ๒๕๔๕

สารบัญ

บทที่ ๕

ประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๓ **วันที่ ธ.ธีรทาส.** จะจากสวนโมกขพลาราม อ. ไชยา. **พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ** ได้ส่งรูปถ่าย ๔ ใบ. ให้ดูโหงวเฮ้ง ว่าเป็นคนเชื้อชาติไหน และเผ่าพันธุ์อะไร? และได้ดูลายมือ โหงวเฮ้ง พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ครั้งแรก. ต่อมาได้ดูลายมือและโหงวเฮ้ง **พระอาจารย์ปัญญานันทะภิกขุ** ที่วัดประทุมคงคา และที่วัดอุโมงค์ เชียงใหม่.

บทที่ ๖

คณะ บ.ก. หนังสือพิมพ์ **เสขิยธรรม. และ น.ส.พ. สารสยาม.** นำโดย **คุณธำรงค์ ปัทมภาส.** ได้มาสอบถาม **ธ.ธีรทาส.** ขอจดข้อมูลทางประวัติศาสตร์ พระอาจารย์สอนเซ็น (ฌาน) จากเมืองจีน มาเมืองไทย สมัยต้นรัชกาลที่ ๔ และ ๕ มีพระเซ็น (ฌาน) มา ๓ องค์ และยังมีอุบาสก **แป๊ะโค้วเซียน. แปะบาง. เล่าฮวบซือกง และซินแส กิมเช็ง แซ่เล้า.**

และสัมภาษณ์เรื่องได้พบ **อาจารย์เสถียร โพธินันทะ (อายุ ๑๘ ปี) อาจารย์ตันม่อเซี้ยง. อาจารย์พุทธทาสภิกขุ.** ได้อย่างไร? เรื่องพระพุทธศาสนาเข้าเมืองจีนสมัยสามก๊ก. ถังไท้จง **คือลี้ซีหมินฮ่องเต้ จำนนพระถังซำจั๋ง** เรื่อง **"อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา" ที่จีนยังไม่มีพระพุทธศาสนาที่แท้จริงเป็นอเทวนิยม.**

บทที่ ๗

บ.ก. หนังสือพิมพ์ดอกโมกข์ คุณสัมพันธ์ ก้องสมุทร ได้สัมภาษณ์ที่ลานหินโค้ง สวนโมกขพลาราม อ. ไชยา จ. สุราษฎร์ธานี เรื่องชีวประวัติย่อ ของ ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส) และชินแส กิมเซ็ง แซ่เล้า ผู้นำหนังสือชุด **"ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น"** และหนังสือชุด **"ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น"** นำมาทำการแปลเป็นภาษาไทย ร่วมกับ **พระมหาเอี่ยมฯ** ตั้งแต่ ธ. ธีรทาส. อายุ ๗ ขวบแล้ว รูปสัตว์-ตัวประหลาด กึ่งคนกึ่งสัตว์ รูปภาพอักษรจีนให้รู้ปริศนาธรรม ๓ กลุ่ม" **อัตตา-อนัตตา-สุญตา"** หลักธรรม ๓ อย่างนี้ความหมายไม่เหมือนกัน ถ้ารู้ความหมายแล้ว จะรู้จุดยืนโครงสร้างเป้าหมายของทุกศาสนาในโลกมนุษย์นี้

หน้า ๘๓ - ๙๕

เมื่อหนุ่มพบ - เมื่อแก่ชราภาพอาลัย
พระอาจารย์พุทธทาสกับระฆังที่ขุดพบ อ.ไชยา

ธ.ธีรทาส

บทที่ ๑

ค้นพบอาณาจักรเก่าศรีวิชัย-จมอยู่ในภาคใต้กรุงสยาม

(เสี้ยมหลอก๊ก-กรุงสยาม)

พยานปากเอกขุดพบระฆังจีนอายุหนึ่งพันปี

ที่ เมืองไชยา

เรียบเรียงโดย ธ. ธีรทาส.

โอ..อมิตาพุทธ! (สติปัญญาเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ดังได้เห็น ได้ฟังมาเมื่อตอนที่ข้าพเจ้า **ธ. ธีรทาส.** ยังหนุ่มและเก็บข้อมูลทางประวัติศาสตร์ เรื่องต่างๆ มาจนถึงวันนี้อายุ ๗๔ ปีแล้ว ถ้าไม่ได้เขียนหรือพูดฝากไว้ให้แก่อนุชนรุ่นหลังๆ ที่อยากรู้ อยากเห็นบ้าง เรื่องเหล่านี้ก็อาจจะตายตามตัวข้าพเจ้าไป หรืออาจจะพูดว่า ถ้าไม่ได้เล่าเรื่องอารมณ์ค้างใจ ก็คงจะอกแตกตายไปแน่

พ.ศ. ๒๔๙๓ ข้าพเจ้า **ธ. ธีรทาส.** (อายุ ๒๓ ปี) ได้เดิน

ทางครั้งแรกเพื่อนมัสการ **พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ** ที่สวนโมกขพลาราม และ**อาจารย์ธรรมทาส พานิช** (น้องชาย) ท่านได้นำข้าพเจ้าไปชมโบราณวัตถุต่างๆ ที่ขุดพบในวัดพระบรมธาตุ และนอกวัดในเมืองไชยา ท่านได้ชี้ไปที่ระฆังเก่าแก่ใหญ่มาก มีอักษรจีนจารึกไว้ ๘ ตัว....อ่านเป็นภาษาจีน แต้จิ๋ว. **(ก๊ก-ไถ่-มิ้ง-อัง. ฮวง-เที้ยว-โหว-สุน)**

อาจารย์ธรรมทาส พานิช ได้มอบหมายให้ข้าพเจ้า ใช้หมึกทาที่ตัวอักษรจีน ๘ ตัวนั้น แล้วยังใช้กระดาษสีขาวทาบซับให้ติด ยังใช้ผ้าบางๆ ปิดเพื่อให้ติดตัวอักษรจีนนั้น ท่านสั่งว่า จงนำเอาไปกรุงเทพฯ ให้**อาจารย์ตันม่อเซี้ยง** หรือ **อาจารย์เสถียร โพธินันทะ** หรือนักปราชญ์ทางประวัติศาสตร์ และโบราณคดีจีน จงช่วยกันอ่านวินิจฉัยดูว่า จะมีความหมายอย่างไร? หรือเป็นของสมัยไหน? เพราะว่ายังเป็นปัญหาทางโบราณคดีระหว่างสากลโลก ที่ยังถกเถียง และยังตกลงกันไม่ได้ว่า **เมืองหลวงหรือกรุงศรีวิชัย** อยู่ในประเทศไหนกัน? เพราะว่าเมืองนี้ร้างไปตั้งพันกว่าปีแล้ว จนไม่มีกล่าวหรือเขียนไว้ในแผนที่โลก วันนี้นักประวัติศาสตร์ระดับสากลโลกทึ่ง! ที่ได้ค้นพบโบราณวัตถุต่างๆ เหล่านี้มากมาย

บางทีระฆังนี้อาจจะเป็นพยานปากเอกว่า **กรุงศรีวิชัย** หรือเมืองหลวงของศรีวิชัยนั้น อยู่ในอำเภอไชยา จ. สุราษฎร์ธานี ประเทศไทยเรานี้เองก็ได้

พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ยังได้มอบหนังสือปกสีขาวชื่อ

เรื่องโบราณคดีรอบอ่าวบ้านดอน ท่านพูดว่า **ธีระ** ได้อ่านแล้วจะมีเรื่องข้อมูลต่างๆ **พูดกับปราชญ์จีน** **และจะเป็นประโยชน์**แก่การศึกษาค้นคว้าประวัติศาสตร์ **เมืองศรีวิชัย** ได้บ้าง

อาจารย์ตันม่อเซี้ยง ได้อ่านดูแล้วลงความเห็นว่า เป็นของ**พระเจ้ากรุงจีน** พระราชทานมาให้แก่ **กรุงศรีวิชัย (เสี้ยมหลอก๊ก-กรุงสยาม)** เพราะว่าอักษรจีน ๘ ตัวนี้ เป็นคำพูดของพระเจ้าแผ่นดินจีน แปลความว่า **"ประเทศเป็นเอกราช อาณาประชาราษฎร์อยู่เย็นเป็นสุข. ลมพัดสงบดี ฝนตกต้องตามฤดูกาล."** เวลาพระเจ้าแผ่นดินจีนจะพระราชทานวัตถุสิ่งของให้แก่เมืองต่างๆ ใช้อักษร ๘ ตัวนี้ ถ้าสามัญชนแล้ว ไม่กล้าใช้อักษร ๘ คำนี้. คงจะเป็นสมัยถัง มีอายุนานเกินกว่า ๑,๐๐๐ ปีขึ้นไปและที่เมืองจีน ก็ได้เคยขุดพบระฆังเก่าแบบนี้

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ อ่านดูหนังสือ เห็นรูปภาพระฆังแล้ว ได้พูดว่า สมัยถังโน้น เมืองจีนขาดแคลนทองเหลือง การหล่อระฆัง มักจะต้องใช้เหล็ก ผสมทองเหลืองมาก เรียกว่าสำริดแก่เหล็กมาก พอเก่ามีสนิมแตกเป็นชั้นๆ ดังระฆังที่ขุดพบ อ. ไชยา นี้ คงจะเป็นสมัย **พระเจ้าถังเกาจง.** หรือ **พระเจ้าถังไท้จง (ลี้ซีหมิน)** หรืออาจจะเป็นของ **พระนางบู๊เจ็กเทียง** ก็ไม่รู้ ยังจะต้องไปค้นคว้าทางประวัติจีนอีกมากมาย

ต้นเหตุเรื่องพบเมืองศรีวิชัย

ธ. ธีรทาส. ได้ฟังมาอย่างนี้ เหตุต้นเรื่องที่รู้ว่ามีเมือง

เก่าจมไว้ในภาคใต้กรุงสยาม กว่าหนึ่งพันปีนั้น ชื่อว่า **ศรีวิชัย** เห็นทีจะต้องยกให้ ท่านศาสตราจารย์ **ยอร์ชเซเดส์** นักปราชญ์ทางอักษรศาสตร์ และโบราณคดี ชาวฝรั่งเศส ท่านได้แปลแผ่นศิลาจารึก ที่ ๒๓ ที่พบ อ. ไชยา จ. สุราษฎร์ธานี ประเทศไทย จารึกเป็นภาษาศรีวิชัย ออกมาให้โลกรู้ เป็นข่าวที่ทึ่ง! ดังไปทั่วโลกว่า ยังมีเมืองใหญ่โตอย่างนี้จมอยู่แถวดินแดนภาคใต้กรุงสยาม (เสี้ยมหลอก๊ก-กรุงสยาม) มีหลักฐานทางโบราณวัตถุที่ขุดพบ ตั้งแต่ **ชุมพร บ้านดอน ไชยา ตะกั่วป่า พุนพิน บ้านนาสาร นครศรีธรรมราช สงขลา** ประเทศไทยเรานี้เอง

ยังได้พบ พระพุทธรูป สมัยคุปตะ ทวาราวดี ศรีวิชัย ละโว้ อู่ทอง และเทวรูป โบราณวัตถุต่างๆ มีวัดพระบรมธาตุ อ. ไชยา อายุ ๑,๐๐๐ ปีขึ้นไปอีกมากมาย แล้วนักประวัติศาสตร์ทั่วโลกสนใจกันมากสงสัยว่ามันเป็นเมืองร้างไปได้อย่างไรกัน?

โบราณวัตถุต่างๆ ที่ขนย้ายได้ **สมเด็จกรมพระยาดำรงราชานุภาพ** ได้นำเอามาเก็บไว้ในพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ กทม. ข้าพเจ้า. เห็นว่าสมควรดีแล้ว ถ้าขืนทิ้งไว้อย่างนั้น ลูกหลานเหลนๆ ไทยคงจะไม่ได้ดูถูกฝรั่งซื้อขนไปเมืองเขาหมดเลย

โอ..เวทีโลก สนุกดี! ฝรั่งและไม่ใช่ฝรั่ง พวกนักขุดค้นโบราณวัตถุ เพื่อค้นหาหลักฐาน เอามายืนยันทางประวัติศาสตร์สาขาโบราณคดี ระหว่างสากลโลก ลงทุนใช้เงินทองในเรื่องนี้มาก แต่ก็ยังถกเถียงระหว่างเจ้าถิ่น คือไม่อาจที่จะตกลงกันได้ว่า **เมืองหลวง หรือกรุงศรีวิชัย** จะสร้างไว้ในประเทศไหน? พวกแขกว่า

เมืองแขก พวกไทยว่าอยู่ในเมืองไทย เพราะมันเก่าศูนย์พันธุ์ไปนาน จนไม่มีกล่าวไว้ในแผนที่โลก เป็นพันปี

บัดนี้ได้พบมีอักษร มีศิลาจารึก และโบราณวัตถุรอบอ่าวบ้านดอน ไชยา และองค์พระมหาวิหารอันยิ่งใหญ่ คือบรมพุทโธที่ชวา ประเทศใกล้เคียงต่างๆ ยืนยันว่า ต้องมีเมืองศรีวิชัยแน่นอน แล้วพวกลูกหลานเหลนๆ คนเมืองศรีวิชัย ยังมีเหลืออยู่ที่ไหนกันบ้าง มีเชื้อสายเผ่าพันธุ์ ไทย หรือจีน หรือเป็นพวกแขกมลายูยังพิสูจน์ไม่ได้ยังข้องใจนักประวัติศาสตร์ทั่วโลกทีเดียว.

กลุ่มแขกเสียงแข็ง จะเอาเมืองหลวง **กรุงศรีวิชัย** ไปไว้ในเมืองแขก. ส่วนกลุ่มไทยไม่ยอมจะเอาเมืองหลวง **กรุงศรีวิชัย** เอามาไว้ที่เมืองไชยา ปัจจุบันอยู่ใน จ. สุราษฎร์ธานี. จะต้องคอยหลักฐาน การขุดค้นหาโบราณวัตถุมาเป็นพยานกันอีกต่อไป

ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส. ผู้เรียบเรียงเรื่องนี้ ออกจะเป็นคนชาตินิยมมากเกินไปหน่อย ว่าชาวพุทธไทย หรือจีน หรือฝรั่ง ที่อยู่เมืองไทยนานๆ มีพระพุทธรูป หรือโบราณวัตถุของเก่าๆ เช่น สมัยศรีวิชัย หรือแผ่นศิลาจารึกเก่าๆ ต่างๆ จงรักชาติ ช่วยชาติ ยอมเสียสละนำเอาวัตถุเหล่านั้น ไปยกให้แก่ชาติบ้านเมืองไทย ที่พิพิธภัณฑ์สถาน แห่งชาติ กทม. หรือในจังหวัดใดๆ ก็ได้ ยอมทำบุญเสียสละ เพื่อสรรพสัตว์ บางชิ้นเก็บอยู่ในบ้านเรานานๆ ปี ก็ไม่ค่อยจะมีความหมายมากมายนัก แต่ถ้าตกไปเป็นสมบัติของชาติได้แล้ว เป็นสมบัติกลางให้รู้กันได้ทั่วโลก บางทีชิ้นเล็กๆ นั้นได้ใช้เป็น **“พยานปากเอก-ของโลก”** เขาศึกษาค้นคว้าสืบไป

เขียนเรื่องประวัติศาสตร์ได้ต่อกันติดอีกมากมายก็ได้ สาธุ!

อุทิศตั้งไว้ใน **พิพิธภัณฑ์สถาน** แห่งชาติ เขาก็จะจารึกชื่อให้ชื่อผู้ทำบุญอุทิศให้แก่โลก ฝรั่งหรือแขกเมืองใครๆ เข้ามาพบเห็น **"บุญประทับจิต-กุศลติดวิญญาณ"** ชื่อดังก้องโลกก็ได้แล...สาธุ! ขอนับถือคุณธรรมในดวงจิต ที่อุทิศบุญได้แบ่งปันโบราณวัตถุให้สรรพสัตว์ แบ่งให้แก่ชาวโลกชม (อย่าเก็บซ่อนไว้ในบ้านเรากันเลย)

ที่นักโบราณคดี นักวิทยาศาสตร์ ระดับสากลโลก ทึ่ง! เขาสนใจเป็นพิเศษ ว่าสติปัญญาของคนชาวเมืองศรีวิชัยนั้น เก่งและสูงมาก เช่น ได้สร้างสิ่งมหัศจรรย์ของโลก **คือ พระบรมพุทโธ** ชวา ประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นองค์พระมหาเจดีย์ และพุทธวิหารที่ยิ่งใหญ่โตมาก เป็นศิลปพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน ในองค์พระเจดีย์ส่วนมากว่างเปล่า เจาะจงให้ว่าง เป็นรูให้มองเห็นข้างในว่าง **สัญลักษณ์-ของสุญตา.** ความว่างคือนิพพาน เป็นปริศนาสอนธรรมทาน สื่อสารให้ชาวโลกรู้ว่า **"โลกุตรธรรม"** คือความว่าง-นิพพานแล...สาธุ!

ค้นพบเมืองเก่าศรีวิชัย-จมอยู่ในภาคใต้กรุงสยาม

วัดพระบรมธาตุ อ. ไชยา จ. สุราษฎร์ธานี ซึ่ง **พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ** ท่านเคยเป็นเจ้าอาวาสมาก่อน มีพระพุทธรูปองค์ใหญ่ มีพุทธวิหารเจดีย์ และโบราณวัตถุ สมัย**ศรีวิชัย** อีกมากมาย **ที่พิเศษมากองค์พระบรมธาตุเจดีย์** มีอายุนานถึง ๑,๒๐๐

ปี ดูยังสวยงามดีมาก

นักวิทยาศาสตร์ ทึ่ง! ตรงที่การก่อสร้างองค์พระเจดีย์ ก่ออิฐไม่ต้องใช้ปูนสอ อิฐทุกก้อนติดกันสนิท ไม่รั่วน้ำ ไม่รั่วลม คือเรียงแผ่นอิฐทั้งองค์พระเจดีย์ ติดกันได้ไม่ต้องใช้ปูนทา ทำไมติดกันได้ตั้ง ๑,๒๐๐ ปี ยังไม่แตกไม่ชำรุด ดูแล้วแทบไม่เชื่อว่ามีอายุนานถึง ๑,๒๐๐ ปี. ถ้าเราค้นพบสูตรนี้ หรือทำกรรมวิธีอย่างนี้ได้ เราจะประหยัดเงินค่าก่อสร้างทั่วโลกวันละเท่าไร? (สูตรนี้นักวิทยาศาสตร์ว่าสูญพันธุ์แล้ว)

ซึ่งมาดูสมัยนี้การก่อสร้างด้วยอิฐทุกแผ่นต้องใช้ปูนทา ปูนสอ เพื่อให้เชื่อมอิฐติดกันก่อนทั้งสิ้น แต่มาดูอายุมันไม่เกิน ๕๐ หรือ ๖๐ ปี ก็เริ่มจะแตกยุ่ยบ้าง บางแห่งพังแล้ว ฉะนั้นสติปัญญาโลกีย์ของชนกลุ่ม **ศรีวิชัย** ช่างเก่ง สูงมากถึงเพียงนี้. แล้วเมืองหลวงหรือประเทศของศรีวิชัย จะตั้งอยู่ในประเทศไหน? ยังไม่มีใครรู้ว่า คนเมืองนี้มีเชื้อสายเผ่าพันธุ์ชาติไหนกัน? สิ่งมหัศจรรย์ของโลก เช่น บรมพุทโธยังสร้างได้ แล้วเมืองมันร้างไปจากแผนที่โลกได้อย่างไร? มันช่างเร้าจิตใจนักปราชญ์ทางมนุษยศาสตร์ นักประวัติศาสตร์ ของสากลโลกมากที่สุด อย่างหนึ่งแล

ยังยอมกันไม่ได้ ยังถกเถียงกัน กลุ่มฝรั่งผสมไทย ว่าเมือง **กรุงศรีวิชัย** จะต้องตั้งอยู่ที่ อ. ไชยา จ. สุราษฎร์ธานี ในประเทศไทยเรานี้เอง เพราะว่ามีหลักฐาน เช่น ศิลาจารึก อักษรศรีวิชัย พบในเมืองไทย และโบราณคดีรอบอ่าวบ้านดอน ตามจังหวัด

ภาคใต้ เป็นพยานปากเอก

ยังถกเถียง กลุ่มฝรั่งผสมแขกมลายู ว่าเมืองหลวง **กรุงศรีวิชัย** จะต้องตั้งอยู่แถวบรมพุทโธ ชวาหรือปาเลมบัง เกาะสุมาตรา ประเทศอินโดนีเซีย จึงสามารถมีเงิน เศรษฐกิจดี มีกำลังก่อสร้าง บรมพุทโธ เป็นสิ่งมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่ของโลกก็ว่าได้ พวกแขกยืนยันจะเอาไปไว้ในเมืองแขกให้ได้แล....

ฝ่ายค้านหลายชาติว่า เพราะกรุงศรีวิชัย ตั้งที่เมืองไชยา เป็นเมืองท่า เรือบรรทุกสินค้าต่างประเทศ จากทะเลอันดามัน เข้าทางอ่าว เมืองตะโกลา (ตะกั่วป่า) มีลำคลองใหญ่ให้เรือสำเภาผ่านเข้ามาทางอ่าวบ้านดอนได้ ผ่านด่านนี้ กรุงศรีวิชัย เมืองไชยา จึงเก็บภาษีสินค้า จนร่ำรวยมากแล้ว จึงนำเงินไปก่อสร้าง บรมพุทโธ ไว้ที่ประเทศอินโดนีเซียต่างหาก! (ธรรมะโลกแตก!)

ฝ่ายลูกหลานเหลนไทยแท้ ชาตินิยม พวกฉันจะบอกให้...โบราณวัตถุต่างๆ สมัยศรีวิชัย เมืองไทยยังได้ขุดพบแทบจะมีทุกภาค องค์ที่สำคัญอวดเขาได้ทั่วโลก เช่น (๑) พระนารายณ์ ภูเขาศรีวิชัย อ. พุนพิน (๒) พระนารายณ์ เวียงสระ อ. บ้านนาสาร (๓) องค์เทวรูปสี่กร เมืองตะโกลา (ตะกั่วป่า) (๔) พระอวโลกิเตศวร เป็นศิลปชิ้นเอกของโลก ก็พบที่วัดพระบรมธาตุ อ. ไชยา.

โอ..ยังมีวัดพระบรมธาตุ เจดีย์องค์ใหญ่ยอดแหลมหุ้มด้วยทองคำ เมืองนครศรีธรรมราช และยังมีของเก่าอื่นๆ อีกมากมาย เป็นพยานปากเอก ซึ่งอิทธิพลหรือวัฒนธรรมของสมัย

ศรีวิชัย ของเมืองไชยาทั้งปวง แล้วยังแพร่กว้างขวางไปทางเหนือ เช่น ขุดพบ พระรอด พระพิมพ์แบบต่างๆ ในเมืองลำพูน เป็นเนื้อชิน เป็นเนื้อดินละเอียดผสมแร่และว่านยางไม้ เก็บฝังไว้นานๆ ปี จีนว่าดึงดูดพลังแสงอาทิตย์ อาบพลังแสงจันทร์ มันจะกลายเป็นสีต่างๆ อายุเกินกว่า ๑,๐๐๐ ปี

เรื่อง พระรอด กรุพะเยา ขุดพบที่พระเจดีย์ วัดเวียงลอ จังหวัดพะเยา มีหลายแบบ เนื้อชินเงินผสมปรอท สีสวย มีปางพิเศษ องค์เดียวมี ๒ สองหน้างามมาก และพระพิมพ์เนื้อดินผสมว่านยางไม้อีกหลายแบบ. อิทธิพลแพร่ไปถึงทางภาคอีสาน เช่น ขุดพบพระกริ่งใหญ่ หนองแส เนื้อทองสำริด มีสนิมเขียว (เนื้อคล้ายๆ กระบอกปืนใหญ่ ที่ตั้งไว้หน้ากระทรวงกลาโหม สนามหลวง กทม.)

เรื่องนี้ สหายของข้าพเจ้า ตรียัมปวาย พ.อ. (พิเศษ) ประจน กิตติประวัติ ตอนสิบเอกถึงร้อยโท ไปค้นคว้าพระภาคเหนือกับข้าพเจ้าบ่อยๆ จะแต่งตำราดูพระต่างๆ ได้มาถ่ายรูปแล้วส่งไปถาม ท่านศาสตราจารย์ ยอร์ชเซเดส์ ที่ฝรั่งเศส

ค้นพบเมืองเก่าศรีวิชัย จมอยู่ในภาคใต้กรุงสยาม

ท่านศาสตราจารย์ **ยอร์ชเซเดส์** ตอบมาว่า ท่านจากเรื่องนี้มานานแล้ว ถ้าดูตามรูปแบบคงจะเป็นสมัยศรีวิชัย ตอนปลาย.

อิทธิพลของ **ศรีวิชัย** ไปทางเขมร ขุดพบ **พระกริ่งอุบา**

เกร็ง **มีพิมพ์ใหญ่** เนื้อทองลูกบวบ เนื้อทองสำริดยังก่าหร่ายทองคำไว้อีกด้วย **มีพิมพ์เล็ก** **เนื้อ**สำริดสนิมสีเขียว สวยงาม พิมพ์เล็กภายหลังมักจะเรียกว่า **"เขมรน้อย"** คือพระกริ่งอุบาเกร็ง**พิมพ์เล็ก**นั่นเอง

เรื่องพระกริ่งอุบาเกร็ง **พิมพ์ใหญ่หรือพิมพ์เล็ก** **ถ้าเอา**ตาม**ตำนานจีน** **ที่ซินแส กิมเช็ง แซ่เล้า** (เตี่ย ธ. ธีรทาส) **ท่าน**บอกว่าอ่านพบตำนานตั้งแต่อยู่เมืองจีน ตำนานจีนว่า **พวกเซียน**สร้างรูป **พระเภสัชคุรุ พุทธเจ้า** ซึ่งพระพุทธเจ้าองค์นี้ตั้งแต่เป็น**ปุถุชนโพธิสัตว์** ก็เป็นหมอยา บำเพ็ญบารมีรักษาโรคแจกทาน**แต่**ทางยา จนได้บรรลุ **พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ** เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แห่งอดีตกาลนานโพ้นมาแล้ว บารมี**ท่าน**ศักดิ์สิทธิ์ พวกซินแส รักษาโรค **หมอจีน** มักจะต้องบูชา แบบหมอไทยโบราณมักจะบูชา **"โกมารภัจจ์"** เป็นแพทย์หลวง พระเจ้าพิมพิสาร

พวกเซียน ในเมืองจีน **สมัยถัง** สร้างพระกริ่งอุบาเกร็งแล้วก็นำมาบรรจุไว้ที่ **ภูเขาพนมอุบาเกร็ง เขมร** จึงเรียกชื่อตามภูเขาว่าพนมอุบาเกร็ง พิมพ์เล็ก เรียกว่า **"เขมรน้อย"** **เป็น**ศิลปแบบมหายาน สมัยราชวงศ์ถัง เป็นสมัยศรีวิชัย

บทที่ ๒

พบงูยักษ์ตัวเท่าต้นไม้ซุง ๔ ตัว เมืองตะโกลา (ตะกั่วป่า) มีมาก่อนพันปี

ธ. ธีรทาส. ขอเก็บเรื่องข้อมูลเหล่านี้ฝากไว้ เพื่อจะเป็นคุณประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลังๆ ได้บ้าง ดังได้ฟังมาอย่างนี้ ก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ มีบริษัทเรือขุดแร่ดีบุกของฝรั่งแห่งหนึ่งเกิดขัดข้องเรื่องเครื่องจักร จึงได้ไปหาช่างผู้เชี่ยวชาญมาจากเมืองอิโป รัฐเปรัค เป็นเมืองอุดมด้วยเหมืองแร่ดีบุก มาลายา. เพื่อที่จะดูแลจัดการแก้ไข ท่านผู้นั้น คือ **คุณพ่อฮ่องอิ้ว แซ่หลิว** (อายุ ๒๔ ปี) ตลาด ตะกั่วป่า ท่านเป็นนักธรณีวิทยาด้วย ชำนาญการสำรวจดูที่ดิน หาสายแร่ตามป่าเขาต่างๆ และมีความรู้เรื่องธรรมชาติแบบครูเต๋า

อาจารย์ฮ่องอิ้ว แซ่หลิว ท่านได้บอกแก่ ธ. ธีรทาส. ไว้ว่าระหว่างสงครามโลก ท่านชอบเข้าป่าไปปีนภูเขามาก นำทีมเป็นคณะไปเพื่อสำรวจ ค้นหาที่ดิน สายแร่ ไว้ใช้การทำเหมือง

แร่ต่างๆ ท่านชอบป่าสายธารน้ำตกขุนเขา และคำสอนต่างๆ ในลัทธิเต๋า ขงจื้อ

พบงูยักษ์ตัวที่ ๑ เมืองตะกั่วป่า

อาจารย์ฮ่องอิ้ว แซ่หลิว

วันหนึ่ง **อาจารย์ฮ่องอิ้ว.** กับคณะสำรวจแร่ ๘-๙ คน บังเอิญไปพบโบสถ์ หรือวิหารร้าง ดูช่างเก่าแก่ผุพังทลายไปนานแล้ว จนมีป่าต้นไม้ใหญ่ มีรากไม้ยึดเกาะเกี่ยวพัวพันปกคลุมหนาทึบ หลบสายตามนุษย์บนเชิงเขา ท่านต้องตัดต้นไม้เปิดทางเข้าไปดู จึงเห็นฐานโครงสร้างของวิหารใหญ่พอดู เห็นแล้วก็ทึ่ง! มีพระพุทธรูป เทวรูป ๔ กร องค์ใหญ่หลายองค์ บางองค์หล่อด้วยทองสัมฤทธิ์ก็มี แกะสลักไว้บนแผ่นหินสีดำ และหินสีเขียวก็มีอยู่หลายองค์

ตรงที่แปลกใจ ทึ่ง! มากที่สุด เห็นมีงูยักษ์ตัวใหญ่โตที่สุด ซึ่งในชีวิตยังไม่เคยได้เห็นงูตัวใหญ่เท่านี้มาก่อนกันเลย! เวลาคนเข้าไปดูใกล้ๆ หน่อย มันจะชูหัวงูสูงโย่งๆ สูงกว่าหัวคนดู แล้วมันจะแผ่แม่เบี้ยทันที คนดูตกใจวิ่งหนีแทบไม่ทัน เพราะว่ามันแผ่แม่เบี้ยออกมา แผ่กว้างวงใหญ่ดั่งร่มกันฝน หรือเท่ากับผู้ชายหนุ่มๆ ยืนกางแขน แต่มันก็ไม่ทำอันตราย มีแต่เสียงขู่แลบลิ้นแปลบ! แปลบ! ทำทีจะขู่ส่งเสียงดัง ฟอด! ฟอด! เป็น

เชิงบอกว่า ห้ามเข้าวิหาร ขู่แบบนั้น จะแอบไปดูกันกี่ครั้งกี่หน ก็ยังมองเห็นงูยักษ์ตัวสีเขียวตัวนั้น นอนล้อมเฝ้าวิหารร้างนั้น ได้แต่แอบมองดูกัน เพราะว่าลำตัวมันยาวบางทีขดใหญ่อ้อมพัน รอบๆ ฐานนั้น เป็นเชิงหวงแหนมาก พวกเรากลัวก็กลัว อยาก จะดูมันก็อยากจะดู ข่าวนี้ได้บอกต่อๆ กันไป คนฟังมีแต่จะตื่นเต้น! พยายามปีนป่ายขึ้นไปดูกันมาก

อีกไม่นานนักโบราณวัตถุเหล่านั้นก็ได้ถูกพวกนักเลงมือเก่ง คงจะงูตัวนั้นไม่อยู่ ออกไปหากิน ขโมยมันจึงขนย้ายจากภูเขา นั้นลงมาได้ เอามากองพิงไว้เชิงผา

คณะอาจารย์ฮ่องอิ้ว. วันนั้นได้ไปสำรวจที่ดิน บังเอิญ พบเข้า เอะใจ! เหมือนกัน แต่นิ่งคอยดูทำทีไม่สนใจ เพราะพวก มันมีมีด ขวานตัดไม้ ปืนสั้น ปืนยาว ร่วม ๒๐ คน แล้วก็ยังไม่รู้ ว่า เป็นเจ้าหน้าที่หรือชาวบ้าน หรือพวกขโมยกันแน่ ใครเป็น ใครยังเดาไม่ถูก ได้แต่มองดูไกลๆ นิ่ง! นิ่ง!

อีกสักครู่หนึ่ง โบราณวัตถุ ๑๐ กว่าอย่างนั้น ได้ถูกขนย้าย แบกหามเอาลงมาพิงไว้เชิงผาหมดเท่านั้น เกิดสิ่งมหัศจรรย์ ใน บัดดลนั้น ฟ้าร้องลั่น เปรี้ยง! ปร้าง! เกิดลมพายุอย่างแรงได้พัด เอาก้อนเมฆดำ เป็นสายยาวๆ เมฆดำทะมึน ลอยมาแผ่กว้าง ปกคลุมเชิงเขานั้น พวกสำรวจแร่ ๘-๙ คน ก็ต้องรีบหาที่หลบมุม กันฝน ฝนเริ่มเทกระหน่ำตกลงมาอย่างมืดฟ้ามัวดิน ฟ้าก็ร้องลั่น เปรี้ยง! เปรี้ยง! ทำเอาพวกขโมย ไม่อาจที่จะขนย้าย พระพุทธ รูป และองค์เทวรูปเหล่านั้นไปได้ ต้องคอยหลบฝนเช่นกัน

อัศจรรย์อย่างยิ่ง พอลมฝนหยุดตก พวกขโมยก็จะทำการขนย้ายโบราณวัตถุนั้นอีก ก็เกิดลมฝนตกอย่างแรงแบบนั้นขึ้นมาอีก **จนที่สุดพวกขโมย** ก็กลัว ยกมือขึ้นไหว้! แล้วกราบกลัวบาป จำนนต่อฟ้าและดิน แล้วก็ลงจากภูเขาไปกันหมด ข่าวนี้ได้ทราบไปถึง เจ้าหน้าที่ ทางราชการส่งตำรวจมายึดไว้เป็นของหลวงไป

อาจารย์ฮ่องอิ้ว. ท่านยังได้บอกชื่อภูเขา อำเภอ...ท่านว่าเดี๋ยวนี้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว หลักฐานที่ข้าพเจ้าได้จดบันทึกไว้นั้นขาดหายไปเสีย.[๑] เตี่ยท่านยังพูดย้ำความไว้อีกว่า ไม่ใช่ **"เทวรูป ๓ องค์"** ที่ใต้โคนต้นตะแบก ต. ปากเหล อ. กะปง นั้นนะ! ไม่ใช่ ฉันพบคนละแห่ง แต่มันมีเรื่องเล่าไว้ว่า มีลมฝนตกคล้ายๆ กัน จึงฟังแล้วสับสน คนรู้เรื่องจริงตายแทบหมดแล้ว

คุณพ่อฮ่องอิ้ว แซ่หลิว คือ อาจารย์เตี่ย และผู้ให้กำเนิดนามปากกา **ส. ธโนฆาภรณ์** นักพิมพ์หนังสือธรรมทาน แจกส่งไปไว้ตามห้องสมุดประชาชนต่างๆ ทั่วราชอาณาจักร

อาจารย์เตี่ย ท่านยังบอกอีกว่า ชีวิตเข้าป่าบุกเขามา ๕๐ กว่าปี บัดนี้เพื่อนนักสำรวจแร่ดีบุก ๘ หรือ ๙ คน กลับเมืองนอก ๒ คน เตี่ยคิดว่าคงจะตายกันหมดแล้ว

อาจารย์ฮ่องอิ้ว ภายหลังได้มารู้เรื่องนี้จากพวกฝรั่ง ที่มา

---

๑. ภายหลัง พระครูศรีปริยัติยากร (มหาจิตร) เจ้าอาวาสวัดคีรีเขต อ.ตะกั่วป่า ได้บอกชื่อว่าเขาพระนารายณ์ ธ.ธีรทาส.

ทำเหมืองแร่ต่างๆ ว่า โบราณวัตถุตามภูเขา อ. กะปง อ. ตะกั่วป่า และเทวรูปที่ขุดได้ใน ต. ทุ่งตึก ตามหุบผาถ้ำ เมืองพังงา หรือ แถวถ้ำเขาน้ำรอด เมืองชุมพร ก็มี. เป็นของเก่าแก่สมัยศรีวิชัย และทวารวดี มีอายุนานเกินกว่า ๑,๐๐๐ ปีขึ้นไป ฝรั่งสนใจกันมาก คอยรับซื้อไปเข้าพิพิธภัณฑ์สถานของประเทศเขา. คนจีนไม่สนใจ คนไทยไม่มีเงินซื้อราคาแพงเท่าฝรั่งได้ ที่สุดฝรั่งขนลงเรือออก ทะเลไปหมด เงินเขาดี. ภายหลังได้มี พระพุทธรูปองค์หนึ่งตกไป อยู่ใน **พิพิธภัณฑ์สถาน** ในวัดพระบรมธาตุ เมืองนครศรีธรรมราช

ประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๘ **ธ. ธีรทาส.** ก็ได้เคยไปชม พิพิธภัณฑ์สถาน ในวัดพระบรมธาตุ เมืองนครศรีธรรมราช ได้ พบเห็นมีพระพุทธรูปแกะสลักไว้บนแผ่นหินสีเขียว ผู้นำชมของ เก่าได้บอกว่า เป็นของอยู่บนภูเขา แถวเมืองตะกั่วป่าพังงา เป็น ของสมัยศรีวิชัย อายุเกินกว่า ๑,๐๐๐ ปี.

ซินแส กิมเซ็ง แซ่เล้า

พบงูยักษ์ ตัวที่ ๒ เมืองชลบุรี

ซินแส กิมเซ็ง แซ่เล้า คือ เตี่ยของ **ธ.ธีรทาส.** ได้เล่าให้ลูก ฟังไว้ว่า ประมาณ พ.ศ. ๒๔๕๗ ตอนท่านยังหนุ่ม อายุ ๒๐ ปี ได้ นำ**พระคัมภีร์เซ็น (ฌาน) และเต๋า มีตำรายาจีนบ้าง** จากเมืองจีน ลง เรือที่ซัวเถา ผ่านทะเลจีนใต้มาร่วม

๒๐ วัน จึงได้มาถึงเกาะสีชัง เป็นช่วงลมมรสุม เรือต้องเลียบฝั่ง จันทบุรี ระยอง จนถึงชลบุรี

พอดีในเรือเที่ยวนั้น มีซินแสเฒ่าไว้หางเปีย หนวดขาวยาวๆ อายุ ๙๐ ปี เป็นชาวเมืองก่ำจิว แต่พูดแต้จิ๋วได้ ท่านโดยสารเรือจะมาเยี่ยมหลานเหลนในเมืองไทย

ซินแสเฒ่า เมืองก่ำจิว ผู้นั้นได้สอนให้เตี่ย **ดูฮวงจุ้ย** ปากอ่าวไทย ชายฝั่งทะเลเรื่อยมา จับสายลมพัด ติดตามดูคลื่นน้ำไหลวนไป ดูทิวเขา เกาะแก่ง มีพลังภูเขา ที่เรียกว่าเส้นทางของมังกรเดินไป แบบอย่างนี้ พลังงานมังกร เป็นของธรรมชาติสะสมมานับเป็นล้านๆ ปี จะทำให้คนเกิดในบ้านเมืองนี้ได้พึ่งลูกผู้หญิงมากกว่าลูกผู้ชาย คือมีความเป็นห่วงถึงความทุกข์และสุขของผู้มีพระคุณ เช่น พ่อแม่ที่เลี้ยงดู เป็นลูกกตัญญูผู้หญิงมีมากกว่าผู้ชายไป "ผู้หญิงมักจะไม่ทิ้งพ่อทิ้งแม่ และเครือญาติมีความจริงใจดี"

เตี่ย กิมเซ็ง ได้บอกอีกว่า ได้กราบอำลาจากท่านครู **เซียนเฒ่า เมืองก่ำจิว** แล้วท่านก็ขึ้นฝั่งที่เกาะสีชัง **เห็นมีจระเข้ตัวใหญ่ๆ** ลอยแพ อยู่ที่ข้างเรือ ทั้งสองฝั่งเต็มไปด้วย**จระเข้ยักษ์** ต้องคอยลงเรือลำใหญ่ๆ จึงขึ้นฝั่งได้ แล้วเข้าเมืองชลบุรี ไปอยู่กับญาติผู้ใหญ่ เป็น **"อาเล่าเจ็ก"** ที่บางปลาสร้อย **ได้เป็นเสมียนจีน** ให้แก่ร้านขายของชำ มีทุกอย่าง และรับซื้อของป่าอีกด้วย

วันหนึ่งๆ มีเกวียนลงหลายสิบเล่ม **พวกนี้บรรทุกของป่า** มาขาย และซื้อของกินของใช้ต่างๆ ขนไปขายตามป่า ส่วนมาก

มาจากป่า **พนมสารคาม** พอได้แลกเปลี่ยนซื้อขายสินค้าเต็มเล่มเกวียนแล้ว ก็ออกเดินทางไปเป็นขบวน กลุ่มละหลายสิบเล่มเกวียน มีอย่างนี้แทบทุกวัน

ขบวนเกวียนไปได้สักครึ่งวัน ผ่านป่าเขาดงไม้ต้นซุงตามเส้นทางเกวียนไป แล้วก็หยุดพักเพื่อหุงหาอาหารกิน ทำไมพอเกวียนหยุดก็แปลกใจกันทุกๆ คน พอปล่อยวัว-ควาย ให้มันไปหาน้ำริมคลอง หาหญ้ากิน ทุกตัวกลับวิ่งหนีจากที่ขบวนเกวียนหยุดนั้นหมดเลย มองดูมันก็ไม่เห็นมีอะไรที่น่ากลัว มีแต่ใบไม้กิ่งไม้ ทับถมไว้จนเป็นเนินลูงยาว ดังคล้ายๆ ถนน คันคลองเท่านั้น

เริ่มก่อไฟหุงต้มหลายๆ เจ้าของเข้าไฟมันร้อนจัด เจ้างูยักษ์ทนไม่ไหว! มันก็บิดลำตัว พลิกตัวตวัดหางทีเดียว เกวียนบรรทุกสินค้า ล้มเทกระจาดบ้างล้อพับ ล้อหัก ทีเดียว ๔ เล่มเสียหายหมดเลย แล้วก็ได้เห็นตัวงูยักษ์สีค่อนข้างดำ ผสมสีเหลืองราย เลื้อยหนีออกจากกองไฟนั้นเข้าป่า แหวกดงไม้กอหญ้าหายไป

นะโม อมิตาพุทธ! ตกใจกันหมด ขวัญหายดีฝ่อไป เจ้าพ่อไม่เห็นมาช่วยลูกช้างบ้างเลย กรรม! อ้อ! จึงทายกันได้ว่า ที่วัว-ควาย มันรีบวิ่งหนี เพราะจมูกสัตว์มันไวกว่าจมูกคน มันได้กลิ่นของงูยักษ์ตัวนั้น เห็นภัยในวัฏสงสารทันที เอาตัวรอดกันก่อนโดยสัญชาตญาณ

แล้วเรื่องมันจะต้องกลับมาที่ ร้านขายสินค้าเดิมนั้น

เพื่อซื้อล้อใส่เกวียนที่หักไปซื้อเครื่องมือ ซื้อสินค้าที่เสียหายนั้นไปแทนอีก ได้ยืมเครื่องมือบางอย่างไปซ่อม จึงได้รู้เรื่องเจ้างูยักษ์ตัวนี้ ชาวป่าแถบนั้น ว่ายังมีแอบซ่อนอยู่อีกหลายตัว เวลาอากาศร้อนจัด ฝนไม่ตกนานๆ พวกนี้มักจะออกมาหาน้ำดื่มกิน เรื่องงูยักษ์ตัวนี้ได้พบก่อน **ธ.ธีรทาส.** เกิด ๑๔ ปี.

จากนั้นต่อมาไม่นานนัก เมืองชลบุรีได้เกิดลมฝนตกอย่างมืดฟ้ามัวดิน ซึ่งไม่เคยตกแบบนี้มาหลายปี บ้านเมืองหลังคาหักพังทลายไปมาก ก่อนลมฝนจะตกลงมาวันนั้น ฟ้าร้องลั่นเปรี้ยงๆ ในบัดดลนั้น มีหมู่เมฆดำทะมึนเป็นสายคล้ายตัวมังกรจากป่าภูเขาแถวๆ นั้น แล้วชูหัว ยกลำตัวทะยานสูงขึ้นไปๆ เป็นตัวคล้ายมังกรใหญ่พาดพิงทิวเขา ฟ้าฝนก็ตกอย่างหนัก พอลมฝนสงบดีแล้ว

นักดูฮวงจุ้ย พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า เจ้างูยักษ์ตัวนั้นสำเร็จมีอิทธิฤทธิ์ สำเร็จเป็นปีศาจงู (เซ้งจั๊วเจีย) ถึงเวลามันต้องเคลื่อนย้าย เปลี่ยนแปลงสังขารตามกรรม แสดงอิทธิฤทธิ์กลายไปเป็นตัวมังกร ไปอยู่ทะเลใต้ วังบาดาล เป็นเจ้าทะเลไปแล้ว ตำราจีนกล่าวสอนไว้หลายพันปีแล้ว ที่เมืองจีนก็เคยมีแบบอย่างนี้ จนอริยครูเซียนโบราณบันทึกไว้เป็นตำรา

พบงูยักษ์ ตัวที่ ๓ เมืองจีน

ดังได้ฟังมาอย่างนี้ **ส้วนซินแส** เป็นครูสวดมนต์พิธีกรรมกงเต็ก โรงเจ-สายเป้าเก็งเต๊ง อ. อัมพวา ได้เล่าให้ **ธ. ธีรทาส.**

ฟังไว้อย่างนี้

ท่านเกิดที่ประเทศจีน อำเภอเยี่ยวเพ้ง ตอนอายุ ๑๐ ขวบ หรือ ๑๒ ขวบ บิดาได้เคยนำไปเที่ยวถ้ำ ชมงูยักษ์จำศีลมาเป็นพันปี ในหุบเขาไม่ไกลจากบ้านเกิดมากนัก พอเข้าไปถึงในถ้ำ ก็เห็นงูยักษ์ นอนสงบนิ่ง! บิดาท่านบอกว่า มันเชื่องมากๆ ไม่เคยทำอันตรายใครๆ และก็ไม่เห็นมันลงมาจับสัตว์ไปกิน ลำตัวมันใหญ่โตมาก เท่ากับวัว ปู่ย่าตาทวดพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า มันอยู่สงบนิ่ง ถือศีลกินวาตา เห็นมาหลายชั่วอายุคนกันแล้ว

เจ้างูยักษ์ ตัวนั้นสำเร็จเป็นปีศาจงู (เซ้งจั๊วเจีย) แล้วเข้าตำราเพียงแต่กินลม สูดอากาศบริสุทธิ์ ร่างกายก็อยู่ได้รอดแล้ว มันสำเร็จได้ "วัชรกาย" (จีน-เรียกว่า-กิมกังปุกหวยซิง) ถือศีลกินวาตาสังขารชีวิตก็อยู่ได้เป็นพันปี ปรับตัวเข้ากับธรรมชาติได้แล้ว ไม่ต้องใช้อาหารหยาบ ไม่ต้องกินอาหารมากมายนัก เพียงแค่อากาศบริสุทธิ์ กินลมสังขารชีวิตก็ทรงอยู่รอดมาได้เป็นพันปี มันเชื่อง และชอบเล่นกับพวกเด็กๆ มากจนพ่อแม่ปู่ย่าตายายรู้อยู่ว่า งูถือศีล ไม่มีอันตรายแก่ลูกหลานที่ไปหามัน เป็นเพื่อนเล่นของเด็กๆ

มาวันหนึ่ง **ส้วนซินแส** อายุตอนนั้น ๑๓ ขวบ ได้เกิดฟ้าร้องลั่นเปรี้ยงๆ มีลมพายุอย่างแรง ฝนก็ตกหนักทำเอาบ้านเมืองแทบพังพินาศไป ชาวบ้านเห็นมีเมฆดำทะมึนเป็นสายยาวแบบตัวงูใหญ่ พุ่งตัวออกจากถ้ำหุบเขานั้นแล้วหายไป พอลมฝนสงบลงแล้ว พวกเด็กๆ ที่เคยไปเล่นกับงูยักษ์ตัวนั้น ชวนกันไป

เยี่ยมเพื่อนงูในภูเขานั้นกันอีก

พอถึงถ้ำนั้นแล้ว ก็แปลกใจ! เจ้างูยักษ์เพื่อนที่รักตัวนั้นหายไปทางไหน...เรียกเท่าไรๆ ก็ไม่เห็นชูหัวออกมาต้อนรับดังทุกๆ ที. มันรักเด็กๆ มาก ถ้าเรียกชื่อเจ้างู มันจะชูหัวแล้ว หันมาดูเด็กๆ บางคนขึ้นขี่บนหลังเล่นกับมันได้ มันก็ชอบมาฏูไล ลำตัวของมันใหญ่เท่าวัว แต่ยาวเหมือนต้นไม้ซุงวางไว้นั่นเอง เพื่อนที่รักของเด็กๆ ทุกคน พอหาไม่เห็น ไม่พบ เด็กบางคนคิดถึง น้ำตาไหลร้องไห้ก็มี

นำข่าวเจ้าเพื่อนงูยักษ์ ตัวนั้นหายไป มาบอกกับพ่อแม่ปู่ย่าตายาย ท่านก็นำพวกเด็กทั้งหมด ไปหา **เซียนแต๋ม่า** บนภูเขาแถบนั้น แล้วถามท่านเรื่องที่งูยักษ์ ทำไมหายไปอยู่ที่ไหน? พวกเด็กๆ คิดถึงกันมาก เป็นเพื่อนเล่นอย่างดีด้วย

ท่านเซียนแต๋ม่า ตอบแก่เด็กๆ ว่า โอ! อมิตาพุทธ! พวกเจ้าไม่ต้องเป็นห่วง เจ้าเพื่อนงูตัวนั้นอีกได้แล้ว มันสำเร็จเซ้งจั๊วเจีย (สำเร็จกลายเป็นมังกรแล้ว) ไปอยู่ทะเลใต้ วังบาดาล เป็นเจ้าทะเลไฮ้เล้งอ้วงแล้ว

พิสูจน์งูยักษ์มันถือศีล บำเพ็ญบารมีมานานปี ไม่ทำอันตรายใครๆ กินก็แต่พืชผักผลไม้บ้าง เท่าที่เห็นมา เข้าพระสูตรที่ว่า ถือศีลกินวาตา คือกินลม สูดอากาศบริสุทธิ์ ก็อยู่ได้รอด สัตว์แบบนี้บำเพ็ญบารมีได้บรรลุถึง **พรหมวิหาร ๔** แล้ว มีเมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขาญาณ. ได้วัชรกาย (กิมกังปุกหวยซิง) แล้ว ใช้อาหารที่ติดมากับอากาศเพียงเล็กน้อย สังขารชีวิตก็ปรับตัว

ได้ทันที อยู่รอดได้ ดังเช่นต้นไม้บางชนิด ต้นกล้วยไม้มันไม่ต้องอาศัยดิน มันเกาะต้นไม้กินอากาศ ก็มีชีวิตอยู่รอดได้ ออกดอกดูสวยงามดี.

ตำนานเก่าสอนไว้ว่า **ผู้บรรลุเต๋า** เรียกว่า **เต๋าหยิน** คือเซียนชั้นสูง ท่านก็มุ่งเจริญ **"ฌานโลกีย์"** บำเพ็ญฌานโลกีย์อย่างนี้ให้ได้ก่อน **เป็นฐานเบื้องต้นของลัทธิเต๋า** บำเพ็ญบารมีทำฌานโลกีย์พอสูงสุด พอได้บรรลุถึงวัชรจิต ท่านอริยครูเหล่านี้พอถึงชั้น **"วัชรจิต"** ได้แล้ว ร่างกายของท่านมักจะใช้อาหารหยาบเพียงเล็กน้อย ใช้ลูกไม้ เซียนท้อ ลูกสองลูกก็อยู่ได้รอด ดังเช่น ตำนานดั้งเดิมของฤาษี โยคี อินเดีย ก่อนพุทธกาล ก็มีแล้ว เข้าสูตรที่ว่าถือศีลกินวาตา เช่นกัน อายุมักจะยืนเป็นร้อยเป็นพันปีก็มี. พระคัมภีร์เก่าของสำนัก **"คงท่งชัว"** ลัทธิเต๋าก็สอนกล่าวไว้อย่างนี้ แต่ยังไม่ใช่ทางมรรคผลนิพพานเท่านั้น[๑]

ตำนานเก่าสอนไว้ว่า **พระพุทธศาสนานิกายเซ็น (ฌาน)** เก็บเรื่องไว้เป็นหลักฐานได้ดีว่า ต้องฝึกหัดทำฌานโลกีย์ให้ได้ก่อนกรรมวิธีดั้งเดิมสอนให้กำหนดจิต โคจรลมปราณ. **จีนแปล**เรื่องนี้ไว้ว่า ทำสมถะกับลมหายใจตนเองก่อน ก็คือเอาจิตไปคลอเคลีย ตรงลมหายใจเข้า ปล่อยลมหายใจออก **เรียกว่าสมถะ** เจริญสมถะอย่างนี้ไปนานๆ ผลจะเกิดขึ้นเช่นรู้สึกว่าอิ่ม สบาย

---

๑. ถ้าเป็นทางมรรคผลนิพพานต้องเป็น "ฌานโลกุตตระ" คือดับรูปฌานต่างๆ ไปสู่ "*อรูปฌาน*" จิตว่างพบสุญตานิพพาน จึงจะหลุดพ้นวัฏจักร การเวียนว่ายตายเกิดในภูมิทั้ง ๖ ออกไปได้แล...

ไม่ต้องสูดลมหายใจมากๆ เหมือนแต่ก่อน ก็อยู่ได้อย่างหนึ่ง ตรงนี้แสดงว่า ร่างกายเราได้สูดลม กินอากาศไว้เต็มปอดแล้ว ก็คือกินวาตานั่นเอง ผลที่ดีจะมีสมาธิตามมาโดยธรรมชาติ จิตเกิดสมาธิเกิดขึ้นเอง

อริยครูเซ็น (ฌาน) ท่านสอนว่าเพียงแค่ฌาน ๔ มีมาก่อนพุทธกาลนานแล้ว คือ จัดว่าอยู่ในขอบเขตของ **รูปฌาน-รูปฌานจะทำได้ต้องอาศัยรูป นิมิตร หรือลมปราณ** เช่นสูตรอานาปาณะ ทำลมหายใจเข้า ปล่อยลมหายใจออก ก็ยังต้องเกาะอาศัยรูปแบบ เพียงแค่ได้ฌาน คือรูปฌาน เพราะว่าต้องอาศัยรูปจึงทำได้ เรียกว่า **"ฌานโลกีย์" (จดจำตรงนี้)**

เมื่อได้รูปฌานโลกีย์แล้ว จุดเด่นส่วนมาก จะนั่งหรือจะนอน ตัวมักจะแข็งนั่งได้ทน บางคนแข็งทื่อ ถ้าจิตกำหนดตามจะนั่งได้นานๆ ตามต้องการ เช่นเข้าฌานโลกีย์อยู่ ๓ วัน หรือทำฌานโลกีย์อยู่ได้ ๗ วัน มีได้เป็นได้มาหลายพันปีแล้ว. พออยู่ฌานโลกีย์ ไม่กินอาหารเลยตั้ง ๓ วันหรือ ๗ วัน ทำไมยังไม่ตายอย่างนี้ เพราะว่าได้กินลม กินวาตา กินอากาศ จึงอยู่ได้รอดมีได้เป็นได้ แต่มีน้อยมากแล้ว แทบจะศูนย์พันธุ์แล้ว

มีตำนานกล่าวไว้ว่า **พระมหากัสสปะเถระ** (ม่อฮอเกียบ-เฮียบจุนเจี้ย) **จัดว่าเป็น** พระสังฆราชอง**ค์ที่ ๑ ของพระพุทธศาสนา** (เป็นประธานสังฆคายนาครั้งที่ ๑) เป็นปฐมาจารย์ของเซ็น (ฌาน) องค์ที่ ๑ อีกด้วย.

พระมหากัสสปะเถระ ท่านนำอัฐบริขาร ไปนั่งเข้าฌาน

ชั้นสูง เข้านิโรธสมาบัติ[๑] คอย**พระศรีอริยเมตไตรยมหาโพธิสัตว์** ในถ้ำเขาตีนไก่ อินเดีย คอยตั้งอีก ๕,๐๐๐ ปี อย่างนี้ท่านยังไม่ตาย เข้าสูตรที่ว่า ถือศีลกินวาตา นั่งนิ่งๆ ได้ตั้ง ๕,๐๐๐ ปี. อย่างนี้ตำนานยังจัดว่า **เป็นฌานโลกีย์**[๒] เพราะอยู่ในรูปฌาน **ทำให้**มีอายุยืนนาน **"ได้วัชรกาย"** ร่างกายคงทนนาน **"ได้วัชรจิต"** จิตคุมธาตุต่างๆ ทำให้สังขารทรงอยู่รอดได้ตามที่ต้องการ

ถ้าจะหลุดพ้นวัฏสงสารจริงๆ แล้ว ต้องเป็นอรูปฌาน อรูปฌานเป็นฌานโลกุตตระ จึงหลุดพ้นวัฏจักรเกิดและตายได้ เพราะอรูปฌาน เป็นฌานที่ไม่มีรูป ดับรูปนิมิตรต่างๆ **จิตว่าง**ตรงนี้เซ็นต้องการ มุ่งสอนให้เข้าเป้าหมายตรงนี้ **เป็นฌานโลกุตระ-สุญตานิพพานแล..สาธุ!**

พบงูยักษ์ ตัวที่ ๔ เมืองกาญจนบุรี

ดังได้ฟังมาอย่างนี้ **คุณหมอจิวยู้** หมอดูเทวดา (ผูกดวงจีนดู ๓ ชาติ) เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ ทหารญี่ปุ่น เริ่มสร้างทางรถไฟสายมรณะ สร้างสะพานข้ามแม่น้ำแคว เมืองกาญจนบุรี (ตอนนั้นคุณหมอจิวยู้ อายุ ๑๒ ขวบ) บิดาท่านมีเรือลำเลียงรับจ้างขนถ่ายสินค้าในแม่น้ำเจ้าพระยา. มีทหารญี่ปุ่น ได้มาว่าจ้างให้ไปขนวัตถุสิ่งของต่างๆ ขนย้ายไป ที่สร้างสะพานมรณะ

---

๑. นิกายเซ็น (ฌาน) เป็นหลักธรรมสายตรงมาจากอินเดีย แปลคำว่า นิโรธสมาบัติ คือ หยุดการเคลื่อนไหวแห่งจิตและกายไว้ชั่วคราวก่อน (คือนิโรธสมาบัติ)

๒. พวกฤาษี โยคี อินเดีย. และเซียนชั้นสูงในลัทธิเต๋าเมืองจีน. ทำได้แค่ฌาน ๔ คือรูปฌาน เป็นฌานโลกีย์ หลักสูตรเหล่านี้เป็นบรมธรรมมีมาก่อนพุทธกาลนมนานแล้ว

คุณหมอจิวยู้

ข้ามแม่น้ำแคว เมืองกาญจนบุรี

พอไปถึงก็ตกใจ! กลัวก็กลัว สนุกก็สนุก ความอยากรู้ อยากเห็น ที่แม่น้ำแคว มีจระเข้ยักษ์ ตัวเล็กตัวโต ว่ายไปมา บ้างก็นอนตากแดดอยู่บนริมฝั่งของแม่น้ำแคว เวลาเรือบรรทุกสินค้าผ่านไป มักตกใจ! จระเข้บางตัวจะพุ่งหัวขึ้นมาเกยที่กาบเรือก็มี เรียกว่ามีจระเข้เต็มทั้งสองฝั่งและลอยแพอยู่ตามแม่น้ำ ตอนเด็กไม่เคยเห็นมีมากอย่างนี้ ความกลัวกับความอยากดูมีเท่ากันทีเดียวเลย!

พอขบวนเรือบรรทุกวัตถุสิ่งก่อสร้างสะพาน ขนย้ายเสร็จแล้ว มีชาวบ้านและคนงานนั้น เล่าให้ฟังว่าเมื่อวานนี้เอง มีงูยักษ์ตัวหนึ่งมันอยู่ในถ้ำมาตั้งแต่ปู่ย่าตาทวด อายุเป็นพันปี ตัวมันใหญ่โตเท่าต้นไม้ซุง นานๆ มันออกมาหากิน มันสามารถงับวัว-ปากคาบควายป่าไปกิน คาบติดปากเลื้อยเข้าไปกินในถ้ำนั้นได้อย่างสบาย

เมื่อไม่นานมานี้ทางโรงเจ-เป้าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ กทม. วิหารเก่าเกิดทรุดโทรมมาก จะต้องก่อสร้างใหม่ มีช่างไม้ ช่างปูนหลายคนพอได้ยินเขาพูด **เรื่องงูยักษ์** เมืองกาญจนบุรี พวกช่างได้เสริมไปว่า พวกกระผมเกิดห่างจากถ้ำงูยักษ์ตัวนั้น ห่างไม่ไกลเกิน ๓๐-๔๐ กิโลเมตร มีปู่ย่าตายายทวดของเขา ได้เล่าให้

ลูกหลานฟังไว้ว่าพวกเราได้ถูกงูยักษ์ตัวนี้จับไปกินหลายคนมาแล้ว

เล่ากันจนเป็นนิทาน ว่าวันหนึ่งออกไปล่าสัตว์ เกิดหลงทางเพื่อที่จะหลบลมฝน จึงวิ่งกันเข้าไปในเชิงผา เห็นมีป่าไม้ปกคลุม พอที่จะหลบลมฝนได้ จึงวิ่งเข้าไปในปากถ้ำ งูยักษ์มันงับกินกุบเดียวก็ลงท้องไป ๑ คน พวกหลังๆ เห็นมันหุบปาก! จึงร้องโวยวายกันว่า ไม่ใช่ปากถ้ำนะ! เป็นปากงูยักษ์นะโว้ย! ถูกมันกัดกิน กลืนไป ๑ คนแล้วหนีกันโว้ย!.... พวกเราวิ่งเข้าปากงูยักษ์แล้วยังไม่รู้กันเลย! กรรม

ย้อนกลับเรื่องเก่า มาวันหนึ่งทหารญี่ปุ่น ไปสำรวจเส้นทาง จะสร้างสะพานรถไฟไปให้ไปถึง **พม่า** ได้ด้วย แต่พอผ่านปากถ้ำนั้นไป **วิศวกร** ญี่ปุ่นก็หายไป ๑ คน จะคอยนานๆ เท่าไรก็ไม่เห็นออกมาสักที จึงเข้าไปตามอีกคน ก็หายไปอีก เป็นคนที่ ๒ ทีนี้ **นายทหารญี่ปุ่น** ชักสงสัยว่า คงจะเป็นพวกศัตรู หรือพม่าแอบมาฆ่าตายไป จึงได้เรียกคนงาน และชาวบ้านแถบนั้นมาสอบถาม ได้ความว่า ในเชิงหุบเขา **มีถ้ำงูยักษ์** มันชอบกินคนที่ผ่านปากถ้ำนั้นไปบ่อยๆ

นายทหารญี่ปุ่น พอรู้เรื่องเข้าแล้ว ก็โกรธมาก จึงให้ทหารนำเอาลูกระเบิด เอาไปฝังไว้ตามทางเข้าปากถ้ำนั้น แล้วก็คอยเฝ้ากันอยู่หลายวัน จึงได้ยินลูกระเบิดตูมตาม! ก้อนหินกระจายแผ่กว้าง เห็นงูยักษ์ตัวสีขาวเผือก พุ่งตัวทะยานลอยสูงยังเนินเขา มันจะวิ่งออกจากถ้ำให้ได้ **ทหารญี่ปุ่น** เตรียมพร้อมไว้แล้ว ก็เอาปืนกลยิงกราดจนหมดลูกปืน งูเผือกตัวนั้นจึงตาย

คาปากถ้ำ **ญี่ปุ่น** จึงให้ทหารตัดเป็นท่อนๆ ใช้รถไฟ 3 ตู้ จึงบรรทุกงูตัวเดียวได้หมด มีผู้เห็นท่อนหางสุดท้าย ว่าใหญ่เท่ากับถังน้ำมันเบนซิน. ไม่ทราบว่างูยักษ์ตัวนั้น ทหารญี่ปุ่น ขนไปไว้ที่ไหน?

ธ. ธีรทาส. ตอนเป็นเด็ก ก็ได้ยินชาวจีน ที่เมืองสุพรรณบุรี ไปรับจ้างทหารญี่ปุ่น ตัดไม้ ขนหิน สร้างทางรถไฟนั้น พูดเป็นอย่างเดียวกัน ข้าพเจ้าจึงขอเก็บเรื่องนี้เอาไว้แบ่งปันให้แก่อนุชนรุ่นหลังๆ ที่เกิดไม่ทัน แต่อยากรู้ อยากเห็น แบบ เด็กชาย **ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)** บ้าง ว่าโอ..อมิตาพุทธ! เมืองไทยเรานี้ ก็ยังมีสัตว์ใหญ่ระดับโลกล้านปี มีมาบ้างแล้วเหมือนกันเอย...

บทที่ ๓

ซินแส กิมเช็ง แซ่เล้า
เตี่ยของ ธ. ธีรทาส.

ได้บอกสอนศิษย์ไว้ว่า ขอฝากประวัติศาสตร์ทางศาสนาไว้นิดหนึ่ง ท่านอริยครู **พระธรรมาจารย์เหลาฮั้วเสียง โจ้วซือ** มีศิษย์ที่ออกต่างประเทศมาก ที่มาเมืองไทยก็มีหลายท่าน เพราะท่านเป็นพระปฏิบัติธรรมแท้จริงของพระพุทธศาสนาแบบอย่างเซ็น (ฌาน) และเป็นเจ้าของตำนาน ชุดหนังสือ **"ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น"** และ ตำนานชุด **"ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น"** เป็นการเก็บเรื่องข้อมูลเทศนาสอนธรรมต่างๆ ที่สืบลงมาเป็นพันปี

เตี่ย กิมเช็ง ฯ ได้บอกลูกสอนให้จดจำไว้ว่า ตอนท่านอายุ ๑๒ ขวบ อากิ่งที่เมืองจีน ได้นำไปนมัสการพระอริยครู พระธรรมาจารย์ **เหลาฮั้วเสียงโจ้วซือ** ที่อำเภอเท่งไฮ้ วัดซิงอำยี่ เพื่อถวายตัวเป็นศิษย์ ขึ้นครูตามแบบลัทธิขงจื้อ สมัยนั้น ท่านอริยครูมีอายุ ๘๕ พรรษา แต่ท่านมีกำลังภายใน และกำลัง

ภายนอกที่ดี แข็งแรงมาก ถึงจะแก่ถึงเพียงนี้ เวลาท่านจะขึ้นภูเขาหรือที่ชันสูงๆ ท่านมักจะไม่เดิน ใช้กรรมวิธีคุมกาย และจิตสอนให้ศิษย์ติดตามดูไปด้วย คือการโคจรลมปราณ กรรมวิธีคุมธาตุ ๔ (ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม) ภายในร่างภายตน ให้หวนกลับไปผสมผสานกับธรรมชาติธาตุ ๔ (ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม) ดั้งเดิม ภายนอกร่างกายตน เพ่งให้เห็นว่า เป็น **"อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา"** ก่อน ถ้าจิตหลุดพ้นแล้ว จะเป็นความว่าง (สุญตา) ตอนนี้ตัวจะเบา ความรู้สึกเบาว่าง (วิชาตัวเบา-กายว่าง) ก็จะต้องศึกษาตรงนี้ก่อน

ท่านสอนให้เด็กๆ และศิษย์ที่ติดตาม กำหนดลมหายใจเข้าอัดไว้นานๆ แล้วปล่อยลมหายใจออกไปยาวๆ พอรวมพลังกายใจได้ มีกรรมวิธีสอนหลายอย่าง รวมพลังกายใจได้ที่แล้ว ท่านจะกระโดดตัวขึ้นไป ตัวลอยเหมือนเหาะได้ จีนเรียกว่าตุ้นเบ้ กรรมวิธี **"ตุ้นเบ้"** อย่างนี้ เป็นวิชาของจีน ชนเผ่าฮังเอี้ยง เก่งวิชานี้มาก ตุ้นเบ้ทีเดียว ตัวเบาเหาะขึ้นบนหลังคาบ้านได้อย่างลอยนวลเลย กรรมวิธีวิชาตัวเบา-กายว่าง จะต้องฝึกหัดอย่างน้อยคนละ ๓-หรือ ๕ ปี ถ้าอยู่ป่าดงตามขุนเขาวิชานี้ช่วยให้อยู่รอดได้เป็นอย่างดี ตั้งแต่จีนเปลี่ยนแปลงการปกครองวิชานี้ก็แทบศูนย์พันธุ์ไปด้วย

สาธุคุณท่านอริยครู **เหลาฮั้วเสียงโจ้วซือ** เกิดในตระกูลลูกหลานจอหงวนนักปราชญ์เก่า เป็นเชื้อพระวงศ์เหม็งชนเผ่าในเมืองฮังเอี้ยง ท่านชอบหลบมุมสงบ ไม่สังคมกับโลกมายาการเท่าไรนัก ไม่อยากดัง มักจะปกปิดชื่อจริงและอายุ ถ้าไม่ใช่

ศิษย์ก้นกุฏิแท้จริงแล้ว มักจะไม่รู้ชีวประวัติ หรือเบื้องหลังผลงานต่างๆ ของท่านเลย

ภาคปฏิบัติธรรมทุกๆ วัน ท่านเทศนาสอนศิษย์ ๒ ชั่วโมงก่อน แล้วก็จะหลบหนีขึ้นเชิงเขาไป ท่านสอนให้ศิษย์ตอนเช้าพยายามเก็บพลังแสงอาทิตย์อ่อนๆ คือการอาบแดดอ่อนๆแล้วทำสมถะ คือใช้สายตาดู เพ่งจิตไปที่ใบไม้ต้นหญ้า ต้องการเพ่งดูความเขียวสดใสใบเป็นมัน สูดเอาลมที่ผ่านใบไม้ สูดเอาพลังงานนั้นไว้ให้มากๆ ก็คือใช้จิตไปคลอเคลียที่ใบไม้ คลอเคลียความสดเขียวต่างๆ เรียกว่า **"เจริญสมถะ"** คือการทำสมถะและโคจรลมปราณ ทำไปนานๆ จิตก็จะสดชื่นยืนนานตามไปด้วย ภาคต้นของการสอน เจริญสมถะอย่างหนึ่ง

ภาคกลางคืน ก็ทำเหมือนกัน แต่ใช้แสงเดือนสว่าง สูดพลังงานของแสงดวงจันทร์แบบภาคต้น ถ้าเดือนมืด ก็ให้ชมแสงสุกสกาวของดวงดาว จิตคลอเคลียอย่างเดียวกัน คอยเฝ้าดูดวงเดือนเริ่มจะแจ่มใส ทำสมถะไปด้วย อย่างนี้จะทำให้จิตใจสงบเย็นว่างได้เร็ว ผลจะเกิดสมาธิตามธรรมชาติได้ง่ายขึ้น **ภาคทำสมถะ และเกิดผลสมาธิ** ทำอย่างนี้ให้มากๆ ก่อน ผลสุดท้ายจึงยกจิตขึ้นเพ่งใช้สติปัญญา **"วิปัสสนา" (สมถะ-สมาธิ-วิปัสสนา. ๓ ขั้นตอน)**

ข่าวสุดท้าย พ.ศ. ๒๔๘๒ เตี่ยได้รับมาว่า ท่านเรียกประชุมศิษย์ แล้วให้เจาะรูที่ภูเขา เจาะให้พอดีกับตัวท่านท่านเข้าไปนั่งเจริญสมถะ เกิดผลสมาธิ แล้วก็เข้าฌาน ท่านนั่งนิ่ง

ดับตายในฌานสมาบัตินั้นไป แล้วสั่งไว้ว่าหลังจาก ๗ วันไปแล้ว ให้เอาปูนหินปิดปากรู (ถ้ำ) นั้น ไม่ต้องการให้ใครๆ รู้ ไม่ทำพิธีเส้นไหว้ ปกปิดคนภายนอก อายุ ๑๒๐ พรรษา

เตี่ยกิมเซ็ง ฯ ได้บอกลูกจดจำประวัติศาสตร์ไว้อีกตอนหนึ่ง พระธรรมาจารย์ เหลาฮั้วเสียงโจ้วชือ เป็นพระอริยครูสายนิกายเซ็น(ฌาน) กลุ่มที่หนีหลบภัยสงคราม พระจักรพรรดิเฉียนหลง (เคี่ยงลัง) ราชวงศ์ชิง ท่านสั่งให้กวาดล้าง พระสายวัดเซียวลิ้มยี่ (วัดเส้าหลิน) สาขาฮกเกี้ยน มาครั้งหนึ่งแล้ว เพราะว่าเป็นวัดของชาวฮั่น พวกราชวงศ์เหม็ง มาบวชและรักชาติมาก พวกนี้คิดอยู่แต่จะกอบกู้ราชวงศ์เหม็ง ล้มราชวงศ์ชิง ของชาวแมนจู เป็นศัตรูทางการเมือง.

วัดเซียวลิ้มยี่ สาขาฮกเกี้ยน ที่รวมของพระนักปราชญ์จีนแท้ เก่งวิทยายุทธ์สืบทอดวิชาของเม้งไท้โจ้ว วัดดำเนินนโยบายเป็นกลาง นักการเมือง ทหารผ่านศึก เข้ามาบวชทางวัดต้อนรับเสมอภาค มุ่งสอนธรรมทาน ผสมวิทยายุทธ์ เพื่อเอาไว้ป้องกันตัว เพราะว่าพระจีนมักจะอยู่ป่าภูเขา มีสัตว์เสือสิงห์โจรผู้ร้าย จะต้องมีวิชาป้องกันตัว. ตรงสอนวิทยายุทธ์นี้เอง พระจักรพรรดิเฉียนหลง (เคี่ยงลัง) สมัยยังเป็นราชกุมารได้แอบไปเรียนวิชาที่เส้าหลินมาก่อน พอเป็นฮ่องเต้แล้วก็ระแวง กลัวจะเป็นภัยแก่ราชวงศ์ชิง (เช็ง) ในอนาคตของพระองค์ จึงยอมทำบาปทำลาย กวาดล้างเสียหมด

บังเอิญมีพระสายหนึ่งที่รู้ภัยมาก่อน จึงแอบมาซ่อนตัว

สอนธรรมะ อยู่ในเมืองแต้จิ๋ว ภายหลังสร้างเป็นวัดซิงอำยี่ อำเภอเท่งไฮ้ เมืองจีน (วัดนี้ก็ถูกภัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ล้างไปหมดแล้ว) พระอาจารย์องค์สุดท้าย เป็นชาวฮังเอี้ยง ชื่อ พระธรรมาจารย์ เหลาฮั้วเสียงโจ้วชือ มรณภาพก่อนถูกภัยสงคราม อายุ ๑๒๐ พรรษา เป็นเชื้อพระวงศ์สืบสายมาจากราชวงศ์เหม็ง (ลูกหลานเหลนๆ ของเม้งไท่โจ้ว)

พระเซ็น (ฌาน) สายนี้เก่งอักษรศาสตร์ มุ่งสอนแต่เทศนาธรรมทาน ตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว พยายามมุ่งส่งเสริมศิษย์ที่เก่ง ให้นำพระคัมภีร์ และคำสอนธรรมต่างๆ ลงท่าเรือซัวเถา ให้ออกโพ้นทะเล ไปเวียดนาม สิงคโปร์ มาลายา อินโดนีเซีย เข้าเมืองไทยต้นกรุงรัตนโกสินทร์บ้างแล้ว สมัยรัชกาลที่ ๔ และที่ ๕ รุ่นแรกมี พระจีน ๓ องค์มาแล้ว[๑] แต่การสอนธรรมทานไปไม่รอด เพียงแต่ได้ส่งรายงานกลับเมืองจีน ว่าภาคกลางของเมืองไทย เป็นชาวแต้จิ๋วมาก ติดขัดเรื่องภาษาพูด ทั้ง ๓ องค์พูดเป็นแต่ ภาษากวางตุ้ง ฮกเกี้ยน จีนกลางผสมสำเนียงเหอหนาน ก็มี.

รุ่นหลังๆ ได้ส่งอุบาสก มาหลายท่าน ดังเช่นแปะโค้วเซียน **แปะโค้วเซียน** เป็นอุบาสก ที่รับโพธิสัตว์ศีล (ถือศีล ๕) มานั่งสมาธิดับตายในฌานสมาบัติ ท่านทิ้งผลงานไว้ให้แก่ชาว

---

๑. พระหลวงจีนเย็นบุญ ภิกขุ เจ้าอาวาสวัดทิพย์วารี บ้านหม้อ กทม. ได้เคยบอกแก่ข้าพเจ้าไว้ว่า พระองค์แรกที่สร้างวัดเล่งเน่ยยี่ ถนนเจริญกรุง กทม. นั้นก็ใช่ เป็นพระสายวัดเส้าหลิน สาขาฮกเกี้ยน ธ.ธีรทาส.

โลกพิสูจน์ว่าตายได้ตามต้องการมีจริงที่โรงเจ หัวตะเข้ ฉะเชิงเทรา (ต้นรัชกาลที่ ๕) และที่เมืองเพ็ชร เมืองกาญจนบุรี มักจะแอบสงบเงียบอยู่ในถ้ำแดนกะเหรี่ยง เขตพม่า หรือไปสังกัดอยู่กับวัดของอัญนำนิกาย (วัดญวน) ต่างๆ

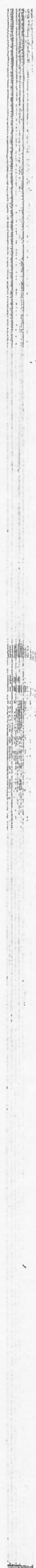
เตี่ยกิมเช็ง ฯ บอกว่าท่านเป็นรุ่นสุดท้าย เรื่องนี้โบราณถือเก็บไว้เป็นความลับ สอนได้แต่ลูกหลานศิษย์ที่สืบอายุธรรมาณาจักรใจนี้เท่านั้น แต่พอถึงสมัยลูกโตๆ ไปแล้ว คงจะไม่ต้องเก็บไว้เป็นความลับได้แล้ว ถึงเวลาจะกลายเป็นประวัติศาสตร์ก็ได้ นี่เพียงหลักฐานย่อๆ ที่นำเข้าทางเมืองไทย แล้วพวกที่นำไปทางเวียตนาม สิงคโปร์ มาลายา อินโดนีเซีย กระทั่งญี่ปุ่นก็มีไม่น้อย ที่ได้ขนตำรายา พระคัมภีร์เก่าๆ ไป ท่านเหล่านี้ส่วนมากได้ผ่านการศึกษามาดี อาจารย์ครูจึงมอบหมายหน้าที่ส่งให้ออกโพ้นทะเลได้

โอ..อมิตาพุทธ! เตี่ยปลงใจ ได้เคยเขียนส่งรายงานกลับเมืองจีนว่า เมืองไทย ภาคกลาง เป็นชาวแต้จิ๋ว ส่วนมากเป็นชนชั้นกรรมาชีพ ได้หนีความยากจน อดอยากจากเมืองจีน แล้วที่มาเมืองไทยก็หวังที่จะแสวงหาลาภผลเงินทอง แล้วรีบส่งกลับไปเมืองจีน เอาเรื่องปากท้องก่อน สมัยโน้นแทบจะไม่มีใครมาสนใจฟังธรรมเท่าไรนักเลย กรรม!

แล้วพระนิกายเซ็น (ฌาน) มุ่งแต่สอนโลกุตรธรรม เอาทางจิตใจ ให้จิตสงบนิ่ง ทำจิตให้ว่างก่อน เป็นสุขสบายกายใจก่อน แล้วทุกสิ่งทุกอย่างจะดีเอง

โอ..คนที่กำลังโหยหิว ต้องการจะอิ่มท้องก่อน จะให้ฟังธรรมะแบบนี้มันช่างฝืนจิตใจคนที่ท้องยังหิวไม่อิ่ม มันนอนไม่หลับ ธรรมะแบบเซ็น (ฌาน) รับไม่ไหว! ไม่พร้อมที่จะทำได้ทันที

ดังท่านปราชญ์ **ขงจื้อ** เป็นโลกียครู ได้กล่าวไว้ว่า ถ้าบ้านเมืองนั้นปากท้องยังหิวโหยกันมาก จะสอนศีลธรรม ให้เกิดคุณธรรมทางใจนั้นยากมาก จะต้องแก้เรื่องปากท้องให้พออยู่ได้รอดก่อน ศีลธรรมหรือโลกียธรรม จึงจะรับได้บ้าง

บทที่ ๔

พระสังฆราชโพธิธรรม อายุ ๑๕๐ พรรษา มีอภิญญา ๖ แสดงอภิญญาจิตถือรองเท้าข้างเดียว ออกจากพระเจดีย์ พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ภูเขาหูหมี

ประมาณ พ.ศ. ๑๐๖๗ พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา เหยียบแผ่นดินจีน โปรดพระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ สาธุคุณเจ้ามีอภิญญา ๖ ได้แสดงอภิญญาจิต ครั้งที่ ๑. (อายุ ๑๒๐ พรรษา) โดยทำวิชาตัวเบา-กายว่าง-แล้วยืนลอยอยู่บนต้นหญ้า กลางแม่น้ำแยงซีเกียง กำลังไหลเชี่ยว เพื่อโปรด **พระซิ้งกวง** เห็นแล้วเกิดศรัทธาจิตอย่างสูงสุด ตามถึงวัดเชียวลิ้มยี่ ปลงสังขารตก รักการศึกษาธรรมะมากกว่าชีวิต ตัดแขนบูชาธรรม ขอขึ้นครู. **พระโพธิธรรม** ได้เปลี่ยนชื่อให้ใหม่ว่า **"พระหุยค้อไต้ซือ"**[๑]

พระสังฆราชโพธิธรรม มหาครูบา (อายุ ๑๕๐ พรรษา)

---

๑. พระหุยค้อ อ่านรายละเอียดในหนังสือ "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน)" เล่มที่ ๑ โดย ธีรทาส.

แสดงอภิญญาจิตในเมืองจีน เป็นครั้งที่ ๒. ท่านมีอภิญญา ๖ ได้แปลงกาย ถือรองเท้าข้างเดียว° ออกจาก พระเจดีย์หลวง ที่พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ สร้างถวายเพื่อบรรจุพระศพ และยังได้พระราชทานสมณศักดิ์ให้อีกว่า **"อี่กักไต้ซือ"** ส่วนพระเจดีย์หลวงองค์นั้น ยังได้พระราชทานนามว่า **"เจดีย์โคงกวง"** สร้างไว้ ณ บนภูเขาหูหมี (ฮิ้มยื้อซัว) เมืองจีน

อาจารย์สัมพันธ์ อาภรณ์พานิช นักกฎหมาย ค้นคว้าเรื่องนิกายเซ็น (ฌาน) ได้นำเอาโบราณวัตถุ (๑) วัชระเก่าของธิเบต (๒) รูปองค์พระสังฆราชโพธิธรรม มหาครูบา (ตั๊กม้อไต้ซือ) ถือใบไม้มีลูกค้างคาวเกาะติดไว้. (๓) พระโพธิธรรม ขี่ช้างเผือกถือแส้หางม้า (๔) พระโพธิธรรม อุ้มบาตร เพ่งท้องฟ้า ชมดวงดาวเจริญสมถะจิตคลอเคลียทั่วมหาจักรวาล (๕) พระอรหันต์ องค์คิ้วยาวปางอายุยืนพันปี นั่งกอดเข่าโคจรลมปราณ จินตนาการไปจนข้ามภพ ข้ามชาติ คิดหาอุบายกรรมวิธีโปรดสรรพสัตว์ (เป็นกังใสจีนเก่าแก่มาก.) (๖) องค์กวนอู รูปปั้นดินเผาจีน (๗)

อาจารย์สัมพันธ์ อาภรณ์พานิช

---

๑. พระโพธิธรรม ถือรองเท้าข้างเดียว อ่านรายละเอียดในหนังสือ "ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น" เล่มที่ ๒ โดย ธ. ธีรทาส.

เตาหรือกระถางเผากำยานเก่า. โบราณวัตถุรวมทั้งหมด ๗ อย่าง มีอายุแต่ละอย่างนานเกิน ๒๐๐ ปีขึ้นไป ได้นำมามอบให้แก่ทางโรงเจ เป๊าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ กทม.

และยังมีหนังสือเก่า ตำนานหลักฐานโบราณสถาน **นครต้าหลี่** ต่างๆ ที่ก่อสร้างไว้ก่อน **สมัยศรีวิชัย. อาจารย์สัมพันธ์ อาภรณ์พานิช** บอกว่าชมดูทั้งหมดแล้ว มีองค์ **พระอวโลกิเตศวร** ที่สร้างไว้ใน **นครต้าหลี่** เอามาพิจารณาเปรียบเทียบดู เป็นช่างฝีมือสกุลเดียวกันกับ**พระอวโลกิเตศวร** องค์ที่พบในวัดพระบรมธาตุ อ. ไชยา จ. สุราษฎร์ธานี ก็สมัยศรีวิชัย เช่นกัน หรือจะว่าหล่อที่ **นครต้าหลี่**แล้วนำเอามาไว้ที่**เมืองไชยา**

พบหลักฐาน **ตำนาน** นครต้าหลี่ จารึกไว้ว่า พระพุทธศาสนานิกายเซ็น (ฌาน) เจริญแพร่หลายในเมืองต้าหลี่และอาณาจักรน่านเจ้ามาก่อน. พบหลักฐานมีพระทนต์ ของ พระสังฆปริณายกเซ็น (ฌาน) และครูบาอาจารย์ที่สอนเซ็น (ฌาน) อีกหลายองค์ และมีรูปภาพพระสังฆปริณายกเซ็น (ฌาน) ต่างๆ หลักฐานที่พระโพธิธรรมมหาครูบา[๑] ขี่ช้าง คงจะมานครต้าหลี่เมืองนี้ด้วย

พบหลักฐาน**ต่างๆ** ทำให้เชื่อว่า **พระสังฆราชโพธิธรรม** มหาครูบา (ตั๊กม้อไต้ซือ) ตอนอายุ ๑๕๐ พรรษา ท่านเดินทางขี่ช้างกลับ**อินเดีย** ต้องใช้เส้นทางตะวันตกเฉียงใต้ **เส้นทางเสฉวน-**

---

๑. **พระโพธิธรรม** อยู่ในสมัย **พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่**. พระถังซำจั๋ง สมัยพระเจ้าลี้ซีหมิน. ท่านเว่ยหล่าง สมัยบู๊เจ็กเทียน. โดย ส.โพธินันทะ

ยูนาน-ผ่านนครต้าหลี่ เพราะเส้นทางนี้สมัยถังติดต่อกันกับอินเดีย

ประมาณ พ.ศ. ๙๔๒ บันทึกการเดินทาง ของพระภิกษุจีน **หลวงจีนฟาเหียน** จากจีนเดินทางบกไปถึงอินเดีย ใช้เส้นทางตะวันตกเฉียงเหนือของจีน **เส้นทางแพรไหม ไปอินเดีย.** แต่ตอนกลับทางเรือ อ้อมแหลมมลายา ได้แวะเมืองท่าตะโกลา (ตะกั่วป่า) และอ่าวบ้านดอน สมัยเมื่อพันปีที่แล้ว โบราณจากอ่าวตะโกลา (ตะกั่วป่า) มีแม่น้ำ ลำคลองใหญ่ให้เรือเดินทะเลผ่านได้ จากทะเลอันดามันข้ามมายังอ่าวบ้านดอนได้ ทำให้เมืองไชยา ยุคโน้นเก็บภาษีสินค้าต่างๆ จนร่ำรวยมากเมืองหนึ่ง

ประมาณ พ.ศ. ๑๑๗๒ ถึง ๑๑๘๘ บันทึกการเดินทางของ**พระถังซำจั๋ง** จากจีนเดินทางบกถึงอินเดีย ใช้เส้นทางแพรไหมภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน ไปทางบก กลับทางบก

ประมาณ พ.ศ. ๑๒๑๔ ถึง ๑๒๓๒ บันทึกการเดินทาง ของ**พระภิกษุอี้จิง** (หลวงจีน-หงีเจ็ง) เดินทางจากจีนลงเรือทะเลยังได้แวะกรุงศรีวิชัยไปอินเดีย แสดงว่าชาวจีนเมื่อพันปีก่อนโน้นอพยพมาอยู่กรุงศรีวิชัย เมืองไชยากันมาก จนภาษาจีนแพร่หลายใช้ในราชการได้ คงจะนำเอาพระพุทธศาสนาอย่างเซ็น (ฌาน) และนำเอาช่างฝีมือดีของจีน มาหล่อพระพุทธรูปต่างๆ อีกด้วย เพราะว่าโบราณวัตถุต่างๆ ที่ขุดพบอายุ ๑,๐๐๐ ปีขึ้นไปศิลปจึงคล้ายๆ จีน ผสมอินเดียมาก

ประมาณ พ.ศ. ๑๓๑๕ สร้างองค์พระมหาเจดีย์ **บรมพุทโธ**

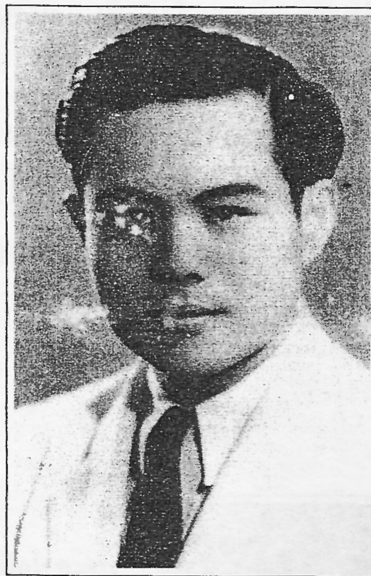
ในชวา ปาเล็มบัง ๗๒ องค์ ส่วนมากผู้สร้างเจาะจงก่อสร้างเป็นเจดีย์โปร่ง ข้างในว่างเปล่า เป็นปริศนาสอนธรรมทาน คือต้องการให้มองเห็นความว่าง เป็นสัญลักษณ์ของ **"สุญตา" คือความว่าง-นิพพาน** ผู้สร้างเจตนาจะสื่อสารออกในรูปวัตถุ เป็นปริศนา (โกอาน) แบบเซ็น ให้มองเห็นความว่าง **"สุญตานิพพาน"** เป็นโลกุตรธรรมแล..สาธุ!

พระเจ้ากรุงจีน สมัยราชวงศ์ถัง ได้พระราชทานระฆังใหญ่มาให้ **กรุงศรีวิชัย** บัดนี้ระฆังนั้นได้ขุดพบที่วัดพระบรมธาตุ อ. ไชยา จ. สุราษฎร์ธานี เป็นพยานปากเอกของโลก ว่า **กรุงศรีวิชัย** ตั้งอยู่ที่เมืองไชยา ประเทศไทยนี้เอง

พระอวโลกิเตศวร สำริด ณ พิพิธภัณฑ์ ต้าหลี่ มณฑลยูนาน รูปหล่อแบบเดียวกันนี้มีอีกองค์หนึ่ง ณ พิพิธภัณฑ์ มลรัฐแคลิฟอร์เนีย อเมริกา ช่วงล่างด้านหลังมีอักษรจีนจารึกว่ากษัตริย์ต้วนเจิ้งซิง แห่งต้าหลี่ ผู้สร้าง (พ.ศ. ๑๖๕๐-๑๗๑๕)

พระอวโลกิเตศวร ซึ่งชำรุดเหลือครึ่งองค์ที่พบ ณ ไชยา หากช่วงล่างสมบูรณ์ดีก็อาจจะพบอักษรจารึก ทำให้รู้ที่มาได้เช่นกัน.

ธ.ธีรทาส ถ่ายก่อนอายุ ๒๕ ปี
ตอนไปพบท่านอาจารย์สวนโมกข์ อ.ไชยา
(สวมเสื้อนอกวันสุดท้ายของชีวิต อายุ ๒๓)

บทที่ ๕

วันแรกที่ ธ. ธีรทาส.
ไปพบพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ

ประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๓ ธ. ธีรทาส. (อายุ ๒๓ ปี) ไปสวนโมกขพลาราม อ. ไชยา จ. สุราษฎร์ธานี (ครั้งที่ ๑) เพื่อนมัสการท่านพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ (ก่อนอายุ ๕๐ พรรษา)

วันที่จะจากสวนโมกขพลาราม ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ได้ใช้ให้ **พระเฉลิม ชุติวัณโณภิกขุ** ไปเรียก **ธ. ธีรทาส.** ขึ้นไปที่กุฏิหลังคาจาก. และพอดีวันนั้นได้พบ และท่านได้แนะนำให้รู้จักกับ **คุณประสิทธิ์ พุ่มชูศรี** เจ้าของสวนส้มเชียงใหม่. และ**คุณชำนาญ ลือประเสริฐ** อุปัฏฐากใหญ่แห่งสวนโมกข์ นั่งอยู่ด้วย

พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ได้ส่งรูปภาพองค์เทวรูป ๔ แผ่น ให้ดู (๑) พระนารายณ์ที่พบบนภูเขาศรีวิชัย อ. พุนพิน. (๒)

พระนารายณ์ที่พบเวียงสระ อ. บ้านนาสาร (๓) พระนารายณ์ที่พบ เมืองตะกั่วป่า. (๔) พระอวโลกิเตศวร ที่พบ อ. ไชยา.

รวมทั้ง ๔ รูปนี้ท่านเจ้าคุณ **พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ** ได้ส่งให้ **ธ. ธีรทาส.** แล้วพูดว่า เอ้า! ธีระฯ เธอชอบ**พูดเรื่อง**ลักษณะโหงวเฮ้ง ของอาตมา **ทีนี้**จงดูรูปทั้ง ๔ ใบนี้ ว่าจะเป็นลักษณะโหงวเฮ้งของชนชาติไหน? และเผ่าพันธุ์อะไร?

ธ. ธีรทาส. ได้รับมาพิจารณาดู แล้วตอบท่านว่า **ไม่ใช่ไทย และไม่ใช่จีน.** น่าจะเป็นพวกแขกมลายูหรือพวกแขกอินเดีย เหตุผลตรงชอบสวมหมวกแบบนี้ และแขกอินเดีย เป็นเมืองร้อนธรรมชาติบังคับตัวให้ชอบสวมใส่เสื้อผ้าบางๆ หันไปดูหลักฐานโบราณวัตถุ ภาพเก่าๆ แกะสลักหิน หรือภาพเขียน เรื่องนางฟ้า คนสวยสาวงาม ชายงามของอินเดีย โชว์หน้าอก เห็นนม เห็นสะดือ และท้องน้อยเด่นมาก (อย่างหนึ่ง)

ส่วนรูปภาพ **พระอวโลกิเตศวร** (รูปภาพที่ ๔) นั้น ลักษณะโหงวเฮ้ง ทรงไว้ด้วยเมตตา และอำนาจบารมีสูงมาก **มีรูปปากสี่เหลี่ยม** บ่งถึงว่าเป็นกษัตริย์ มากกว่าสามัญชน ไม่ใช่พระอีกด้วย

ส่วนจีนช่างตรงกันข้ามไปเสียเลย หันไปดูโบราณวัตถุ ภาพเขียนแกะสลักหินต่างๆ ของจีน คือคนสวยชายงาม สาวงามของจีนโบราณ ส่วนมากปกปิดร่างกาย เพราะธรรมชาติบังคับตัว เป็นเมืองหนาว โชว์แต่เครื่องหยกเพชรนิลจินดา นาคทองคำเครื่องประดับต่างๆ ไป

พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ นิ่งสนใจฟังมาก ท่านอุทาน ออกไปว่า เออ! เอ้อ!!เข้าที ได้เรื่องดี แล้วยังมีข้อมูลอื่นๆ อีก บ้างไหม?

ธ. ธีรทาส. ได้ตอบว่า มียิ่งขึ้นไปกว่า**นั้น**อีกอย่างหนึ่ง ถ้าเอาหมวกทั้ง ๓ ใบนั้น นำมาสวมใส่ให้แก่ **"ใต้เท้ากันแล้ว"** ดูช่างเหมือนคน**ดังในรูป**ภาพเหล่านี้จังเลย...**ครับ!** และท่าน อาจารย์ก็เป็นคนมีผิวสีดำแดง ดูคล้ายๆ แขก ใบ**หน้า**ก็คล้ายๆ แขก (ก่อนท่านอายุ ๕๐ ปี) ถ้าสวมหมวกแบบนี้กันแล้ว กระผมว่าใช่ เลย ครับ! พระคุณเจ้า ท่านพระอาจารย์ฟังแล้ว ได้แต่ยิ้ม! ยิ้ม!!

พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ได้ถามต่อไปอีกว่า เธอยังมี หลักวิชาการ หรือ**ตำรา**จีนอะไรๆ อีกบ้างไหม? สนุกดี!

ธ.ธีรทาส. ได้ตอบท่านว่า ถ้าจะให้กระผม เดาความใน เรื่องนี้กันบ้างแล้ว มาดูองค์เทวรูป (๑) ที่สวมหมวกอย่างนี้ คงจะเป็นรูปร่างกายของท่านอาจารย์แต่ชาติก่อนๆ ที่ได้สร้างไว้ แล้ว (อย่างหนึ่ง)

พระอาจารย์พุทธภิกขุ อุทานหือ! หือ!! ท่านสนใจคำพูด นี้มาก แล้วก็ยิ้ม! ยิ้ม!! แล้วเธอยังมีข้อมูลอะไรจะเอามาวินิจฉัย อีกบ้างไหม?

ธ. ธีรทาส. ได้ตอบว่า แล้วบุญนำ-กรรมแต่ง กรรม วิบากของบุญกุศล**ที่ได้**สร้างไว้แต่ภพชาติก่อนๆ ส่งผลตามมาให้ ท่านได้มีโอกาส ได้เกิดในบ้านเมืองร้างอย่าง**นี้** เป็นเขตแดนดิน ถิ่นอาณาจักร ของเมืองศรีวิชัยเก่า (อย่างหนึ่ง)

แล้วบุญนำ-กรรมแต่งอีก กรรมวิบากของบุญกุศลที่ได้สร้างไว้แต่ภพชาติก่อนๆ ส่งผลตามมาให้ท่านพระอาจารย์ได้พบสถานที่เมืองร้างต่างๆ ได้อย่างง่ายๆ แล้วกรรมเก่ายังทำให้มีอนุสัย (ปึ้งแส) เกิดเป็นคนในชาตินี้มีอนุสัย (ปึ้งแส่) ชอบคิดค้นเรื่องพิเศษ รู้เรื่องเมืองโบราณ และวัตถุโบราณต่างๆ ของสมัยศรีวิชัย รู้ได้ดีมากกว่าชาวพุทธไทยในยุคนี้ทั้งปวง (อย่างหนึ้ง)

พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ รู้สึกท่านจะพอใจ บอกสามเณรไปชงช้ำชา ๑ ถ้วย มาให้ท่านเซียน-**ชิวเล้ง ซินแส.** ท่านพระอาจารย์รู้จักชื่อจีนข้าพเจ้ามาก่อน.

ท่านถามต่อไปอีกว่า ยังมีตำราจีน ของเตี่ยเธอที่สอนไว้อีกบ้างไหม? ที่จะเอามาอธิบายขยายความรู้แจ้งเรื่องนี้ได้มากไปกว่านี้ สนุกดี! ท่านพระอาจารย์บอกกับ **คุณประสิทธิ์ฯ** ว่า วันนี้เราได้พบลูกเซียน นับว่าโชคดี

ธ. ธีรทาส. ได้ตอบว่า ถ้าถามแบบอย่างนี้ กระผมขอตอบว่า มีบ้าง....คือ **เตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า** ได้เคยสอนศิษย์ ๓ คน ตอนนั้น **ธ. ธีรทาส.** มีอายุ ๑๒-๑๓ ปี ท่านย้ำสอนตรงนี้มาก คำว่า **จิต** และ **วิญญาณ** ต้องแยกกันพูดไว้ก่อน มิเช่นนั้นแล้วนักศึกษาธรรมเบื้องต้นจะสงสัย ข้องใจ สับสนปัญหาธรรมบางเรื่อง.

เตี่ยกิมเช็งๆ ท่านว่าอย่างนี้ ใน **"พระอภิธรรมนิกายธรรมลักษณ์"** ผูกว่าด้วย **"วิญญาณศาสตร์"** ของมหายาน ท่านอรรถกถาจารย์ สอนไว้ว่า **คำว่าจิต-จิตนั้นถ้าคนยังไม่ตาย-**

เรียกว่ามีจิต หรืออยู่ในร่างกายเรียกว่า-จิต. ถ้าคนนั้นตายไปแล้ว ดับจิตไปแล้ว ตรงนี้เรียกว่า-วิญญาณ. มักจะใช้คำต่อไปว่า-**ปฏิสนธิวิญญาณ.** หรือชนกกรรมที่นำวิญญาณไปเกิดใหม่. พวกที่เชื่อว่าตายแล้ว ยังจะต้องเกิดอีก มีชาติ มีภพใหม่อีก เขาสอนพระคัมภีร์นี้กันมาก

ธ. ธีรทาส. ขอวกเข้ามาดูปัญหาชาติภพของ**ท่านพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ** ว่าสติปัญญาของท่านพิระอาจารย์นั้นตามพระคัมภีร์นี้ ได้กล่าวไว้ว่า **"มันประทับจิต-ติดวิญญาณ"** ของท่านพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ มาหลายสิบภพชาติกันแล้ว จึงมีแรงผลบุญกุศล ส่งผลให้ท่านได้มาเกิดในชาตินี้ มีสติปัญญา **โลกีย์ และ โลกุตตระ** สูงกว่าสามัญชนมากถึงเพียงนี้ และยังมี **"อนุสัย (ปิ้งแส่)"** อย่างนี้ ครับ! **"มันประทับจิต-ติดวิญญาณ"** มาแล้วครับ!

แล้วบุญนำ-กรรมแต่ง กรรมวิบากเก่าๆ ของบุญกุศลส่งผลมาช่วยทัน ทำให้ท่านชาตินี้มีโชคดี มีบุญโอกาสมากกว่าผู้อื่นๆ เช่นมีสิทธิครอบครองโบราณสถาน **ภูเขาพุทธทอง** เป็นเจ้าอาววสวัด **พระบรมธาตุ** อ. ไชยา เป็นเจ้าสำนักก่อตั้ง **สวนโมกขพลาราม** วัดธารน้ำไหล ได้โดยง่ายดาย ก็คือเจ้าของที่ปกครองอาณาจักรแดนดิน เมืองศรีวิชัย เมื่อพันปีที่แล้ว เป็นของเดิมท่านอาจารย์อีกนั่นเองแล..สาธุ!

ธ. ธีรทาส. ได้กราบลงที่แทบเท้า **พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ** อีกครั้ง แล้วได้พูดว่า ท่านพระอาจารย์ๆ ก็คือท่านเจ้าเมือง

กรุงศรีวิชัย เก่ามาเกิด สาธุ!

ทำให้ **คุณประสิทธิ์ พุ่มชูศรี. คุณชำนาญ ลือประเสริฐ. คุณลุงห่อ และสามเณรอีก ๒-๓ รูป**ที่นั่งฟังอยู่นั้น ต้องกราบตามข้าพเจ้าไปอีกด้วย

พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ มาถึงตอนนี้ หัวเราะปล่อยออกมาดัง เออ! เอ้อ!! (มีลักษณะคล้ายเสียงช้าง-ร้อง แอก!) ท่านหัวเราะแบบจิตว่าง แล้วพูดทันทีว่า **ซินแส ชิวเล้ง** นี้ช่างสร้างเรื่อง **"นิทานชาดก"** ให้อาตมาได้เก่งดี สนุกดี! เดี๋ยวก่อนอาตมาจะขอถามว่า เธอใช้ตำราดูโหงวเฮ้งจีน หรือเธอระลึกชาติของผู้อื่นๆ ได้ ท่านเจ้าคุณ ยิ้ม! ยิ้ม!! ได้แต่จ้องมองหน้าข้าพเจ้าคอยคำตอบ...อย่างเดียว? (เห็นข้าพเจ้า นิ่งสงบสำรวม)

ท่านคงจะทนคำตอบ แบบนิ่งว่าง-ไม่ไหว! ท่านมีเสียง หือ! หือ! หน่อยๆ แล้วท่านพูดว่า เป็นถึงขนาดนี้เชียวหรือ? เออ! เอ้อ! สนุกดีเหมือนกัน ทำไมเธอยังไม่ตอบ...?

พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ เอ้า! อาตมายอมรับว่า ถ้าเราคิดเรื่องอะไรๆ แต่ความคิดนั้น หรือความรู้สึกนั้นไปถึงมือ...ได้เหมือนกัน....แต่เรื่องตำราดูโหงวเฮ้งจีน ตรงที่กำหนดอายุคนบนใบหน้า ตั้ง ๑๐๐ ปีนั้นซิ! สงสัยเรื่องนี้ใครเป็นผู้วางสูตรผู้ให้กำเนิด เรื่องนี้ข้องใจมานานปีแล้ว อาตมาคอยคำตอบเธอมา ๓ วันแล้ว

ธ. ธีรทาส. ได้แต่นิ่งว่าง-สำรวมอย่างเดียว จะพูดกับนักปราชญ์นี่ช่างยากเสียจริงๆ ท่านเอาหลักฐาน เจาะลึกถึง

ต้นตอรากเหง้าใช้คำว่า เหตุและผล ตลอดเวลา. งงๆ ยอมว่ายังเป็นศิษย์โง่ตอบทันทีไม่ได้...

พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ได้แต่คอยคำตอบนานๆ เข้าท่านได้พูดว่า อาตมาขอสรุปความทั้งหมดของ ตำราดูโหงวเฮ้งจีน และตำราดูลายมือ อินเดีย ที่ **ธีระ** ได้พูดมาทั้งหมดนั้น **เป็นเรื่องของความอยากรู้...ความอยากเห็น...ของโลกียชนเสียมากกว่า.** แล้วก็นำเอาไปแสวงวัตถุ ก่อแต่โลกียกรรม ทำให้สัตว์วนเวียน หนีไม่พ้นการสืบวัฏสงสารเท่านั้น มันยังไม่ใช่วิถีทางที่จะดับทุกข์ทางใจได้อย่างฉับพลัน หรือตัดวัฏสงสารได้ทันที และไม่ใช่ทางมรรคผลนิพพาน พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า เป็นเดรัจฉานวิชา อย่างนี้.

พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ วันนี้ท่านยิ้ม มีอารมณ์ขันมาก ท่านพูดว่าสนุกดี! ได้พบซินแสจีนครั้งนี้ แล้วท่านก็ได้แบมือออกมา ยื่นมือให้แก่ข้าพเจ้าดู แล้วท่านพูดว่า เอ้า! ถ้าเอาตามตำราจีน หรืออินเดีย จะให้ท่านได้หยุดพักการค้นคว้าเรื่องทำหนังสือต่างๆ ได้เมื่อไรกันที?

ธ. ธีรทาส. ดีใจมาก เพราะคอยวันเวลาอย่างนี้มานานแล้ว ได้จับมือท่านอาจารย์ไว้จนแน่นเลย **"ความอยากรู้-ความอยากเห็น"** ดังที่ท่านได้พูดนั้น เป็นจริงที่สุด วันนี้นับว่าโชคดีได้พบมือนักปราชญ์ตามที่ใจคิดไว้...

โอ...อมิตาพุทธ! ข้าพเจ้าได้ตอบท่านพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ไปทันทีว่า มืออย่างนี้ จะต้องทำงานนี้ไปจนวันตายเลย

ก็ยังทำไม่หมด ครับ! พระคุณเจ้า

พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ เอ้า! ชิวเล้ง ฯ ซินแส ผู้เก่งการสร้างเรื่องนิทานชาดกให้แก่อาตมา สนุกดี! เธอยังมีหลักวิชาการของจีน หรืออินเดีย ที่จะเอามาวิจารณ์ให้ฟังอีกไหม? สนุกดี!

ธ. ธีรทาส. ได้ตอบท่านเจ้าคุณ ไปว่า ถ้าจะเอาตามตำราจีน หรืออินเดีย เวลานี้ตำราตกอยู่ในมือกลุ่มเทวนิยม (เทวนิยม-ซิ้งก่า) สืบเอาไว้เป็นส่วนมากไป เทวะนิยมครองโลกทุกชาติทุกศาสนาก็ว่าได้ เพราะว่าให้ผลประโยชน์เกี่ยวกับความอยู่รอดของโลกีย์นิยมไป

ตำราจีน เขาว่า พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ มีลักษณะโหงวเฮ้ง **เหมือนดังพญาช้างเผือก** ให้ดูตรงเดิน หรือนั่งสงบนิ่งภายในจิตใจ **เหมือนดังเสาหินแท่งทึบ** ให้ดูเวลาขบฉันอาหาร มือท่านอาจารย์ ตอนจะหยิบ หรือยื่นแขนไปหยิบ ดูคล้ายๆ ดังงวงช้าง ช้างกำลังป้อนอาหารเข้าปากช้าง อย่างนี้เป็นสัญลักษณ์ของ-โพธิสัตว์ (อย่างหนึ่ง) ข้าพเจ้า ยกมือขึ้นไหว้ สาธุ! (ทุกๆ คนก็ไหว้ตามข้าพเจ้าอีกที)

ตำราจีน เขาว่า พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ มีรูปใบหน้าเหมือนช้าง ช้างตัวสูงใหญ่ แต่ดวงตาเล็กนิดเดียว เวลาท่านไม่หัวเราะ จมูกและปากเสี้ยม ยื่นออกมาหน่อยๆ คล้ายๆ งวงช้าง (ดูรูปจับระฆัง) ท่านมีสายตาซื่อตรง มีแสงพุ่งตรงสดใส ไม่กวัดแกว่ง มีน้ำกามหล่อเลี้ยงน้อยมาก จึงบวชถือศีลได้ทนทานนาน

ถึงวันตาย เข้าตำราจิตว่าง แห้งจากกามมากแล้ว (อย่างหนึ่ง)

ตำราจีน เขาว่า พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ดูและฟังสายเสียง **เวลาท่านพูดเก็บซ่อน "วาสนาบารมี"** ที่ได้เคยเกิดเป็นพญาช้าง**เผือก**มามากชาติ ถึงแม้มาเกิดเป็นชาติมนุษย์แล้วก็ยังติดมาบ้าง **ตรงที่**แสดงอนุสัย (ปึ้งแส่) ส่วนลึกออกมาบ้าง เช่น ดูตอนที่ท่าน**ได้**ถูกใจเรื่องอะไรๆ มากๆ **ได้**สบอารมณ์ขันมากๆ ตรงที่หัวเราะเวลาถูกใจ ปล่อยดังๆ มีเสียง **เออ! เอ้อ! ออกมาก่อน แล้วหัวเราะเสียงคล้าย แอ! แอ! ตามมา.** ตรงนี้พวกที่บ้าตำราโหงวเฮ้ง**จีน** มักจะมีอุปาทานว่า เสียง เออ! เอ้อ! ที่เสียงอย่างนี้ออกมาก่อนนั้น ดูลักษณะอาการ **ฟังแล้วให้เชื่อว่า** คล้ายๆ ช้างที่ร้อง "เอก! แอ๋! ก็ได้หรือแล้วแต่คนฟัง (คนชาติหนึ่งต่างภาษาอาจ**จะฟังไป**อีกอย่างหนึ่ง)

ข้าพเจ้าได้เคยไปเยี่ยม **ท่านเจ้าชื่น สิโรรส** วัดอุโมงค์ เชียงใหม่ ท่าน**ฟัง**ข้าพเจ้าพูดเรื่องอย่างนี้ ท่านก็บอกว่าตรงที่ท่านเจ้าคุณ **พุทธทาสภิกขุ** เวลาถูกใจ สบอารมณ์ขันอะไรๆ มากๆ มักจะหัวเราะ **มีเสียง**เออ! เอ้อ! แอ๋! นิด**หน่อย**ตามมา **ท่านเจ้าชื่น ฯ** ก็เคยคิด **มีเสียง**ลักษณะดูคล้ายๆ ช้าง เสียงช้างร้อง ดังที่ **คุณธีระ ฯ พูด**ว่า เสียง เออ! เอ้อ! แอ๋! แอ๋! หรือเอก! แอ๋! ดูแล้วช่างมีลัก**ษณะคล้าย**ๆ ช้าง ท่านก็**ได้เคยคิด**อย่างนั้นเหมือนกัน วันนี้ได้พบคุณ **มีเพื่อน**คุยสนุกดี เป็นวิชา**ความรู้**ได้อีกอย่างหนึ่ง

ธ. ธีรทาส. หันมาดู ตามตำรา อินเดีย **ท่าน**พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ **มีรูป**มือหนาใหญ่ ฐานมือกว้างสี่เหลี่ยม (เป็นมือ

นักปราชญ์) มือแบบอย่างนี้ ไม่มีวันหยุดทำงาน ถ้าหยุดทำงานทางกาย ก็จะหันไปทำงานทางจิต ที่ดีที่สุดหาได้ยาก คือมือท่านมีเนินของมือสูงเด่นมาก ดีทุกๆ เนิน. กรรมบังคับตัวให้ทำงานสร้างบารมีอย่างนั้น

(๑) มีเส้นอายุชัด ลึกยาว. (๒) มีเส้นหัวใจ ชัดลึกยาว. (๓) มีเส้นสมองชัดลึกยาว โค้งลงหน่อยๆ (๔) มีเส้นวาสนา คือเส้นการทำงาน เริ่มต้นไม่ชัดรางๆ พอเดินมาถึงตอนอายุ ๔๐ ปีขึ้นไป เส้นการงานชัดลึก สีสวยเด่นยาวๆ ตรงไปทะลุถึงนิ้วกลาง. (๕) มีเส้นอาทิตย์ เริ่มต้นรางๆ พออายุ ๔๐ ปีขึ้นไป เส้นอาทิตย์ (ชื่อเสียง) ชัดลึกสีสวยเด่นยาวๆ ตรงไปทะลุถึงฐานนิ้วนาง (๖) มีเส้นพฤหัสถ์ ชัดลึกยาวๆ ตรงทะลุนิ้วชี้ บ่งถึงการประสพผลงานดีเด่น วิชาการมาก (๗) มีเส้นญาณ ยาวๆ โค้งลงหน่อยๆ สวยมาก หาได้ยาก ให้สติปัญญาแทงทะลุเหตุการณ์ มักจะดีเด่นมีวิชาการพิเศษกว่าชนทั้งหลาย (๘) มีเส้นสุขภาพยาวตรง (เส้นพุธ) แข็งแรงดีมาตลอด.

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มือท่านพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ เป็นมือที่มีเนื้อนูนอูม ห่อกระดูกมิด มีเลือดสีแดงมาหล่อเลี้ยงดีมาก. ไม่มีเส้นฝอย ทำให้ยุ่งใจเลย และไม่มีเส้นตัด เส้นขัดขวางชีวิตการงานเลย ทั้งมือซ้าย มือขวา คล้ายๆ กันมาก มีเพียงแค่ ๘ เส้นใหญ่ เท่านั้นเอง (ก่อนท่านอายุ ๕๐ ปี)

สรุปความรูปร่าง **โหงวเฮ้ง** และรูปมือแบบอย่างนี้ เป็นผลแห่งบุญกุศล เป็นแรงกรรมวิบากเก่าส่งผลมาจากชาติก่อนๆ

(อดีตกรรม) เป็นมือ หรือลักษณะของนักปราชญ์ ที่ตีสูตรศาสตร์แทงทะลุได้ตามที่ต้องการ (อย่างหนึ่ง)

พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ จึงได้ผลิตผลงานวิชาการชุด **"ธรรมโฆษณ์"** เป็นวิทยานิพนธ์ดีเด่นอมตะ เป็นเอกแห่งยุคกรุงรัตนโกสินทร์แล...สาธุ!

วันแรกพบ พระปัญญานันทะมุนี

ประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๔ ข้าพเจ้า **ธ.ธีรทาส.** ได้พบ **พระอาจารย์ปัญญานันทะมุนี** (ครั้งแรก) ที่วัดปทุมคงคา กทม. ท่านมาเยี่ยมพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ซึ่งมาอบรมผู้พิพากษา และอัยการประจำทุกปี

ครั้ง**ที่ ๒** ได้พบ **พระอาจารย์ปัญญานันทะมุนี** ก่อนท่านมาเป็นเจ้าอาวาสวัดชลประทานฯ อ. ปากเกร็ด. ได้พบบนกุฏิ **พระอาจารย์เฉลิม ชุติวัณณโณภิกขุ** บ.ก.หนังสือพิมพ์ชาวพุทธเชียงใหม่ วัดอุโมงค์

พระอาจารย์ปัญญานันทะภิกขุ มีรูปลักษณะโหงวเฮ้งตามตำราจีน ท่านมีใบหน้ายาวและใหญ่ ลูกคางโต เสียงดีสายตาพุ่งตรง มีธาตุไฟยังแรง อย่างนี้มีบุญอำนาจบารมียิ่งแก่จะยิ่งดัง อายุยืน

พระปัญญานันทะมุนี มีรูปมือ ตามตำราอินเดีย เป็นมือแบนและฐานรูปมือแบบกว้าง ใจก็กว้างตามไปเพื่อสรรพสัตว์ด้วยเป็นมือปรัชญา นักจินตนาการ พูดเก่ง เทศนาโลกียธรรมเก่ง

แต่เนินในมือไม่นูนเด่นเท่าไรนัก นิ้วมือยาว เส้นยาวทุกเส้น เป็นเพราะเนินไม่นูนเด่นนี้เอง (อดีตกรรม) จึงผลิตผลงานวิชาการได้เพียงแค่ **"โลกียธรรม"** ไว้เท่านั้น ยังไม่ถึงชั้น **"โลกุตรธรรม"** ดังแบบของท่านเจ้าคุณ**พุทธทาสภิกขุ** เช่น ชุด **"ธรรมโฆษณ์"**

โอ..อมิตาพุทธ! อาจจะเป็นธรรมะโลกแตก!

เรื่องดูโหงวเฮ้ง และดูลายมือ พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ และพระอาจารย์ปัญญานันทะมุนี อาจจะเป็นธรรมะโลกแตก! นานาจิตตัง เพราะว่าไม่มีใครกล้าเปิดเผย ศิษย์บางท่านพอมาได้อ่านบทความนี้แล้ว สะดุ้ง! ไปเลย

คืออาจจะมีศิษย์บางท่านที่ศรัทธาท่านพระอาจารย์ทั้งสององค์สูงมากจนเกินไป ยกท่านไว้ว่า เป็น**พระอรหันต์** ไปแล้ว ต้องไม่สนใจเรื่องเดรัจฉานวิชา เรื่องตายแล้วเกิดอีก อย่างนี้เป็นต้น พวกนี้จะสะดุ้ง!

ธ. ธีรทาส. ขอพยากรณ์ คือพวกที่คิดว่า ตนเองตายแล้วศูนย์หมด เขาเกิดมาเป็นเพียงแค่ พ่อแม่ทำให้เกิดชาติเดียว ตายชาติเดียว (จบ....) แล้วยังมีอีกพวกหนึ่ง ฉันพ้นบุญ พ้นบาปแล้ว สมมุติว่าฉันเป็น พระอรหันต์ แล้ว (จบ...) มีบางคน ฉันหมดชาติ ฉันขาดภพได้แล้ว (จบ...) อีกพวกหนึ่ง ฆ่าสัตว์ด้วยจิตว่าง ไม่บาป. กินด้วยจิตว่าง-ไม่มีกรรมร่วม (จบ...)

พระอาจารย์สอนเซ็น (ฌาน) สั่งไว้เลยว่า ถ้าพบบุคคล

ประเภทนี้เข้าแล้ว อย่าได้สนทนาธรรม จะจบไม่ลง บางทีธรรมะโลกแตก! จงยกมือไหว้กัน ยิ้ม! ยิ้ม! หรือกินดื่มน้ำชาหนึ่งถ้วยก่อน แล้วสวัสดี หุบปากเงียบ จะสงบดีกว่าแล...สาธุ.

เพราะว่าบุคคลเหล่านี้ มีปัญญาโลกีย์สูงบางเรื่อง และเก่งบางอย่าง แต่สังขารชีวิต หรือจิตของเขายังไม่พร้อมที่จะรับฟังสัจธรรม หรือโลกุตรธรรมในทันทีได้แล...

ธ. ธีรทาส. ขอตอบแก้ความฝากไว้ว่า ต้องให้ไปอ่านหนังสือ **พุทธประวัติจากพระโอษฐ์** ของพุทธทาสภิกขุ นั่นเป็นคำตอบทั้งปวง มีเรื่องตายแล้วเกิด และชาติหน้าทั้งปวงแล...สาธุ!

พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ เป็นอริยครู ผู้ชี้แจงอริยมรรคให้แก่ข้าพเจ้า **พระอาจารย์ปัญญานันทะมุนี** เป็นอริยครูผู้สอนให้ข้าพเจ้า พอรู้แจ้งโลกียธรรม พระอริยเจ้า ทั้งสองพระองค์นี้หลายๆ ร้อยปีจึงจะมีมาเกิดสักองค์หนึ่ง ต้องนับว่า **ธีรทาส.** ได้เคยสร้างบุญ และสะสมกุศลบารมีมามากชาติ จึงได้เกิดทันและได้ฟังธรรมของท่านไว้เป็นอนุสัย ให้ประทับจิต ติดวิญญาณไปก่อนแล...สาธุ!

ข้าพเจ้ายังเชื่อว่าอีกไม่เกิน ๕๐ หรือ ๑๐๐ ปีข้างหน้าๆ นักวิทยาศาสตร์การแพทย์ คงจะก้าวหน้าการค้นคว้าไปถึงเพียงแค่ผ่าตัดเอาชิ้นเนื้อเยื่อตรงฝ่ามือคน หรือตรงเส้นอายุคน หรือตรงที่มีเกาะเส้นใดๆ ที่เส้นไม่สมบูรณ์ เอาเนื้อนิดเดียวไปวิจัยดูเซลล์ และประสาท ก็อาจจะพอดูแล้วรู้ว่าคนนั้นเป็นโรคอะไรๆ อวัยวะร่างกายเสื่อมตรงไหน?

ดังเช่นหมอฝังเข็มของจีน ที่เก่งการสกัดจุดบางจุด เพื่อให้อวัยวะส่วนที่ต้องการเกิดอาการชา ไม่เจ็บปวดจนผ่าตัดได้ ไม่ต้องฉีดยาชา หมอที่ชำนาญเพียงแต่เอามือกดตรงที่จุดที่บ่งชี้อาการของโรค ก็รู้ชัดเลยว่าเป็นโรคอะไรได้ทันที เช่น หมอจีนที่จับชีพจรเก่งๆ ก็พอรู้ว่าเป็นโรคอะไรๆ

โอ..อมิตาพุทธ! เรื่องการกินยาจีน เข้าสุภาษิต **"ลางเนื้อชอบลางยา"** จะรักษาหายหรือไม่หายนั้น เป็นอีกวิชาการหนึ่งต่างหาก! ไม่ใช่ว่าพอพูดเดาโรคได้ถูก แล้วจะกินยาจีนรักษาได้หายโรคหมด ไม่เที่ยง เพราะกรรมร่วมโลกของการเกิดเป็นมนุษย์ยิ่งในสมัยนี้ป่าไม้ถูกทำลาย ต้นไม้ที่เป็นยาได้ดี ก็ตายศูนย์พันธุ์แทบหมดไป กรรม!

ธ. ธีรทาส.

๓๑ ต.ค. ๒๕๔๔

บทที่ ๖

พุทธทาสกับมหายาน (เซ็น)

โดย ธำรงค์ ปัทมภาส

ธีรทาส หรือคุณธีระ วงศ์โพธิ์พระ เจ้าของงาน **ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น** เป็นผู้อยู่เบื้องหลังการจัดพิมพ์เผยแพร่ผลงานของปราชญ์มหายานท่านสำคัญๆ ของเมืองไทยและรู้จักมักคุ้นกับท่านพุทธทาสเป็นอย่างดีในแง่การศึกษาทางมหายานวิทยา ปัจจุบัน **ธีรทาส** ปักหลักใช้โรงเจแห่งหนึ่งย่านคลองเตย เพื่อเผยแพร่ธรรมทาน

พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ

อาจารย์ได้คุยกับท่านพุทธทาสเรื่องเซ็น เรื่องมหายานอย่างไรบ้าง

ผมพบท่านพุทธทาส ครั้งที่ ๑ สวนโมกข์ฯ ครั้งที่ ๒ ที่เชียงใหม่ เมื่อผมมีอายุ ๒๓-๒๔ และที่กรุงเทพฯ ครั้งที่

๓ ตอนนั้นท่านมาอบรมผู้พิพากษาที่กรุงเทพ ฯ ทุกปี มาทีหนึ่งก็เดือนหรือเดือนกว่า ผมติดตามบริการท่าน

ตอนพบท่านท่านก็ดีใจ ผมบอกท่านว่า **สูตรของเว่ยหล่าง** ที่ท่านอาจารย์แปลเตี่ยสอนผมตั้งแต่อายุ ๘-๙ ขวบแล้ว ท่านก็แปลกใจ "๘-๙ ขวบ เตี่ยสอน สอนยังไง" ผมก็ท่องโศลก "กายคือต้นโพธิ์ ใจคือกระจกเงาใส..." ให้ฟัง ท่านก็ถามต่อว่า "ทำไมเมืองไทยรู้เรื่องเซ็นตั้งแต่โน่นเหรอ" ผมบอก "ใช่ เขามาก่อนเตี่ยผมแล้ว อาจารย์ที่มาแล้วสอนไม่ได้ ไม่อาจถ่ายทอดเป็นภาษาไทย เพราะพูดจีนกลาง ตอนนั้นสมัยรัชกาลที่ ๕ ตอนปลายจีนกลางใช้สอนธรรมะไม่ได้ รวมทั้งแต้จิ๋ว ฮกเกี้ยน"

มีพระอาจารย์เซ็นมาจากเมืองจีน ๓ องค์ ยังค้นชื่อที่แน่ชัดไม่หมด แต่พอจะได้หลักฐานเค้ามูลบ้างแล้ว พวกนี้มาถึงก็ปลงสังขารตกว่า ถ้าสอนได้ก็สอน สอนไม่ได้ก็เอาตัวรอดดับขันธ์ไป ไม่กลับเมืองจีน นี่รุ่นเก่าๆ บอกต่อๆ มาว่าอาจารย์ ๓ องค์หายไปในเมืองไทยได้อย่างไร

๑. รูปหนึ่งชื่อ**พระภิกษุกักเง้ง** สายวัดเซี่ยวลิ้มยี่จีนไปนั่งเข้าฌานดับแห้งตายอยู่ในถ้ำเขาน้อย อ. ท่าม่วง (กาญจนบุรี) พี่สาวผมทันเห็นองค์นี้ตอนอายุ ๙ ขวบ ช่วงนั้นฝนไม่ตกมา ๓-๔ ปี ชาวบ้านหาว่าหลวงพ่อนั่งแห้งที่อยู่บนถ้ำ ทำให้ฝนไม่ตกแห้งแล้งไป จึงอัญเชิญมาเข้ากองฟืนชะ แต่ศพนั่งไม่เน่า เพราะ

เซ็นเก่งเรื่องนี้เขามีสูตรวิธีทำได้ แต่พวกฉันไม่กล้าแปล เพราะกลัวคนนำแบบไปฆ่าตัวตาย

วันที่ ๒๖/๕/๒๕๔๔ ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส! และคุณสมโภชน์ เขียวสุทธิ โรงพิมพ์แสวงสุทธิการพิมพ์. และคุณ ส. ธโนฆาภรณ์ เลขาชมรมธรรมทาน เป้าเก็งเต๊ง กทม. ได้ไปเยี่ยม **พระอาจารย์พุฒ จาวตระกูล** วัดถ้ำเขาน้อย อ. ท่าม่วง กาญจนบุรี ท่านได้บอกว่า พระองค์นั่งดับในฌานสมาบัติ มานานปีจนชาวบ้านเรียกว่า **หลวงพ่อแห้ง** ในถ้ำนั้น. จากคำบอกเล่ามาว่า เป็นพระภิกษุที่มาจากเมืองจีน ชื่อ **พระกักเง้ง** พระสายนิกายเซ็น (ฌาน)

ภายหลังมี**พระงู** เป็นหลานชายติดตามมาอยู่ด้วย ชาวบ้านเรียกว่า **ท่านพระงู** เก่งเรื่องตำรายางูกัด ท่านมีกำลังภายในกังฟู แบบวัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) เมืองจีน

วันที่ชาวบ้านจะเอา พระศพ ของหลวงลุง ชื่อ **พระกักเง้ง** ไปเผานั้น ท่านได้แต่ปลง ไม่พูดอะไรเลย....เพียงแค่แสดงอิทธิฤทธิ์ออกมาให้เขาเห็นแล้วทึ่ง! คือที่วัดมีระฆังใหญ่ ๒ คนยกแทบจะไม่ขึ้น แต่พระงู ท่านสำรวมพลังจิต ยื่นมือจับระฆังใบนั้น หิ้วแล้วชูสูงๆ ให้เขาดู แล้วท่านก็เดินนำจากตีนภูเขาตีระฆังเสียงดังๆ ตีไปจนถึง ถ้ำที่ **หลวงลุง พระกักเง้ง** ท่านนั่งสมาธิตายตัวแห้งอยู่ **"ดับในฌานสมาบัติ"** ทิ้งผลงานอย่างนี้ไว้ให้พิสูจน์ ท่านมีสติปัญญาสูงมากถึงเพียงนี้ ชาวบ้านแถบนั้นยังมองไม่เห็นคุณธรรมของพระโพธิสัตว์ กรรม!

พอชาวบ้านอัญเชิญ **หลวงพ่อแห้ง** ลงมาปลงพระ

ศพที่เชิงเขาเสร็จแล้ว. **ท่านพระงู** ก็ได้แต่ปลงสติปัญญาของชนกลุ่มนี้ ว่าจะสอนฌานหรือเซ็นกันได้อย่างไร? ท่านจึงตัดสินใจ อำลาจากไปทางสิงคโปร์ ไม่กลับมาอีกเลย **"เป็นปริศนา" ที่ชวนคิด...**

๒. หลวงพ่อพวงโพธิ์ อยู่ในถ้ำเมืองกาญจน์ พระยิ้งฮ้วงวัดมังกรบุปผาราม จันทบุรี ธุดงค์เข้าไปในแดนกะเหรี่ยง มีกะเหรี่ยงที่พูดภาษาไทยได้บอกว่า มีถ้ำแปลกหลายถ้ำเขาบอกว่าคนนั่งตายนอนตายตัวแห้งแข็ง พระท่านก็สงสัยว่าเป็นไปได้อย่างไรเข้าไปแล้วไม่ออก (เรื่องนี้ในฝ่ายเซ็น มีคำว่า "ป่าช้าเซ็น" เข้าไปแล้วไม่ออก หมายถึงตั้งใจเข้าไปตาย) ท่านก็เลยให้กะเหรี่ยงคนนั้นพาไปชื่อถ้ำกระปุกก็มี และถ่ายรูปหลวงพ่อพวงโพธิ์ออกมาได้ **ศพนั่งแห้งจนนึกว่าปั้น** แทบไม่น่าเชื่อ เรื่องนี้ทำให้พอจะจับเค้าได้ว่า สมัยก่อน พระมหายานมาเมืองไทย ก็จะเข้าเมืองกาญจนบุรีหมด (มีแต่ส่งรายงานกลับเมืองจีนว่าไปอยู่ที่ อ. เที้ยบ้วง ก็คือ อ. ท่าม่วง. (เที้ยบ้วง)

พระยิ้งฮ้วง
วัดมังกรบุปผาราม

๓. อีกองค์หนึ่ง มีเชื้อพระวงศ์ชื่อ

อะไรก็จำไม่ได้ บอกว่า ปู่ของเขาแล่นเรือออกไป ทางสมุทรปราการ ยิงนก ตกปลาเล่น พอลองเอา กล้องส่องทางไกล ไปเจอพระนั่งนิ่งอยู่ไกลๆ อีก ๕ วันกลับมา ก็ยังเห็นพระนั่งอยู่อย่างนั้น จึงแวะไปดู สืบรู้ว่า เป็นพระมาจากเมืองจีน ท่านบอกว่าตั้งใจ จะลาโลกแล้ว เพราะเจตนา จะมาสอนธรรมใน เมืองไทยแต่ไปไม่รอด เพราะติดเรื่องภาษา

เจ้าองค์นั้นจึงนิมนต์หลวงพ่อไปอยู่กรุงเทพฯ แล้วบอกว่าจะช่วยหาวิธีถ่ายทอดธรรมะให้ แต่อยู่ได้ไม่ถึง ๒ อาทิตย์ ท่านก็บอกว่าได้ปลงสังขารชีวิตแล้ว อยากจะกลับที่เดิม ไม่ช้าพระรูปนั้นก็ได้มรณภาพไป.

ก่อนที่ท่านจะจากไป ได้เขียนภาษาจีนทิ้งไว้ว่า ท่านเป็นพระนิกายเซ็น(ฌาน)สายวัดเส้าหลิน สาขาฮกเกี้ยน **ชื่อกวงติก** อายุ ๘๕ ปี ลงเรือที่ ท่าเรือซัวเถา มาถึงเมืองไทย ก็ธุดงค์ไปหลายจังหวัด เมืองไทยนี้คนใจบุญมาก พระโพธิสัตว์ จะไม่เดือดร้อนปัจจัย ๔ แต่ท่านแก่ชราภาพมากแล้ว ขอลาผู้มีพระคุณ ขอให้ธรรมะ **"อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา"** เป็นพรอันประเสริฐ จงมีแต่โชคดีในธรรมาณาจักรใจนี้

ยังมีอุบาสก แปะโค้วเซียน. แปะบาง. เล่าฮวบซือกง. ที่สืบหาชื่อยังไม่ได้ก็มีอีกหลายท่าน

ท่านพุทธทาสรับฟังแล้วว่าอย่างไรบ้าง

ผมก็เล่าให้ท่านฟังว่า เตี่ยผมเรียนเซ็นสายอุบาสกมาจากเมืองจีน มาเมืองไทยก็ไม่อาจถ่ายทอดหนังสือที่หอบมาด้วยได้ เพราะว่าหนังสือรุนแรงเกินไป สภาพการณ์ทั่วไปยังรับไม่ได้ คุณเสถียร โพธินันทะ ยังมองเลยว่ายุคนั้นยังรับไม่ได้ เพราะถือเป็นของต่างด้าว มาอยู่ในสมาคมต่างด้าว เอาออกไปไม่ได้เลยต้องรอกาลเวลาเป็นขั้นตอน

เมื่อท่านแปล **เว่ยหล่าง** แล้ว ก็มาแปล **คำสอนฮวงโป** พอแปลเสร็จเมื่ออบรมผู้พิพากษาก็เอามาด้วย มาหาหมอตันม่อเซี้ยง ตรวจสอบกับภาษาจีนทุกตัวอักษร ๑ เดือนเต็มทุกๆ คืนจากสี่ทุ่มถึงตีหนึ่ง ฉัน ๓ คน คือ หมอตันม่อเซี้ยง เจ้าคุณพุทธทาส และฉันจะมาตรวจทุกตัวอักษร หมอตันม่อเซี้ยงอ่านก่อนแล้วแปล เจ้าคุณฯ ก็เอามาเทียบ **ฮวงโป** จึงแปลได้ดีที่สุด ใกล้ภาษาจีนที่สุดเทียบตรวจกันอยู่เดือนกว่าๆ จึงเสร็จ กลางวันท่านอบรมผู้พิพากษา กลางคืนมาที่วัดปทุมคงคา นี้เป็นความจริง แต่ตอนนั้นไม่ได้เอ่ยถึงชื่อหมอตันม่อเซี้ยง ฉันมาจัดพิมพ์ถึงได้จารึกไว้ ส่วนต้นฉบับ **ฮวงโป** หม่อมเจ้าศุภสวัสดิ์ (สวัสดิวัฒน์) เอาไปให้เจ้าคุณฯ แล้วหมอตันม่อเซี้ยง แปลเป็นภาษาไทยให้เจ้าคุณฯ ฟัง ท่านก็ยังฉงน ผมก็แก้ไขเพิ่มเติมบางอย่างว่าอย่างนี้ๆ เจ้าคุณฯ ก็งงว่า "ธีระรู้ได้อย่างไร" ผมบอก "เตี่ยผมอธิบายให้ฟังตั้งแต่เก้าขวบ สิบสองขวบ แต่ผมรู้แบบนกแก้วนกขุนทอง ท่องเป็นคาถากันผี ผู้ใหญ่เขาบอก

แบบนั้น"

อาจารย์เคยได้ยินไหม ที่ท่านพุทธทาสพูดว่า ทำไมถึงมาสนใจในเรื่องของเซ็น

ท่านมองว่าปรัชญาขงจื๊อเป็นขั้นโลกีย์ ขงจื๊อเป็นโลกียปราชญ์ที่พระเจ้าแผ่นดินจีนทรงนับถือทุกยุคทุกสมัย ยังไม่มีนักปราชญ์คนใดในโลกนี้ ที่พระเจ้าแผ่นดินทุกราชวงศ์เอาหมด มองโกลเข้ามาก็เอา เราต้องยอมรับว่าท่านมีความเป็นอมตะ คำพูดนี้เป็นความจริง แสดงว่าขงจื๊อต้องมีอะไรดี ในขั้นโลกีย์ขงจื๊อปูฐานไว้ให้จีนดีมาก ส่วนภาคโลกุตตระเต๋าเยี่ยม กึ่งๆ โลกุตตระดูถูกไม่ได้ ท่านบอกอย่าดูถูก ท่านอบรมพระธรรมทูตแต่ละรุ่นต้องเติมคำนี้ "คัมภีร์เต๋าเขาอย่าไปดูถูกนะ" ส่วนเซ็นนั้นมาทีหลัง

ที่จริงเซ็นมาแล้วในสมัยราชวงศ์ฮั่น พระเจ้าฮั่นเม่งตี่ต้นตระกูลสามก๊กอัญเชิญ **พระไตรปิฎก** แล้วสร้างวัดม้าขาวเมื่อสองพันปีเศษ เป็นประวัติศาสตร์ที่ยอมรับกัน อันนั้นก็มีเซ็นปรากฏอยู่แล้ว และพวกฉันยังเชื่อว่าพุทธศาสนาเข้าสู่เมืองจีนตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้าแล้ว ไปแบบพระธุดงค์ไม่เป็นทางการ มีประวัติศาสตร์อ้างอิงอยู่ อย่างในประวัติศาสตร์จีนสมัยเลียดก๊ก "เซ็กเกียม่อนี้ฮุดโจ้ว" นี้คือศากยมุนี สมัยเลียดก๊กทำไมถึงรู้จัก แสดงว่าชาติใหญ่มีความสัมพันธ์กันมาแต่โบราณ (ศาสนาพุทธ) จึงไปแบบพระธุดงค์ ไม่เป็นทางการ ถึงสมัยพระเจ้าฮั่นเม่งตี่

อัญเชิญ (พระคัมภีร์) หินยานและมหายานมาแปลเป็นเรื่องทางการ

จากฮั่นเม่งตี่อีก ๕๐๐-๖๐๐ ปี ถึงมีโพธิธรรม นำนิกายเซ็นเอาบาตร จีวรของพระพุทธเจ้า หนีสงครามใหญ่ที่เผาอินเดียทั้งหมด โดยอ้อมแหลมมลายูมาไว้เมืองจีน เพราะมองดูว่าอินเดียจะถูกภัยสงครามใหญ่แน่นอน (อาจารย์เสถียร โพธินันทะบอกว่าสงครามครั้งนั้น เป็นสงครามอิสลาม แต่ภาษาจีนบอกแค่ว่า "สงครามใหญ่")

เจ้าคุณพุทธทาสท่านมองเห็นคุณค่าของมหายาน แต่หาคนถ่ายทอดเป็นภาษาไทยไม่ได้ ท่านว่าได้พยายามบอกให้คนจีนที่รู้ภาษาไทย (ให้ช่วย) เสร็จแล้วท่านไปเจอ **สูตรของเว่ยหล่าง** พระยาลัดพลีชลประคัลภ์ เอามาให้อ่าน (ฉบับภาษาอังกฤษ) อ่านดูก็ตกใจว่า "จีนมีของดี" แล้วมาเจอ **คำสอนฮวงโป** (ฉบับภาษาอังกฤษ) ยิ่งเชื่อมั่นใหญ่เลย ท่านบอกให้อาจารย์เสถียรบอกให้พวกผมพยายามแปลเป็นภาษาไทย เรายังไม่มีปัญญาเอาจีนมาเป็นไทย ต้องไปอาศัยมือฝรั่ง (หมายถึงหนังสือทั้งสองเล่มในภาษาไทย ท่านพุทธทาสถ่ายทอดมาจากฉบับภาษาอังกฤษอีกทีหนึ่ง)

เมื่อก่อนนี้คนไทยมักจะดูถูกพระจีนว่าเป็น "พระกงเต็ก" ทำพิธีกรรม เผากระดาษงมงาย เสร็จแล้วพอ **สูตรของเว่ยหล่าง** ออกไป ปัญญาชนไม่กล้าดูถูก ของดีจีนเขามีเราไม่อาจจะเอื้อมถึง ปัญญาของสามก๊ก เลียดก๊ก เป็นโลกียปัญญาที่สุดยอด

จีนเก่งปรัชญาโลกีย์อยู่แล้ว

ไม่ทราบว่า การที่ท่านพุทธทาสสนใจประวัติศาสตร์ของไชยา เป็นเหตุให้ท่านสนใจมหายานหรือเปล่า อย่างการที่ท่านสนใจเรื่องรูปปั้นพระอวโลกิเตศวร

ใช่ ท่านอ่านจากหลักฐานภาษาอังกฤษและมีระฆังใบหนึ่งชุดได้ที่ไชยา เดี๋ยวนี้ตัวจีนหายไปแล้ว เมื่อสี่สิบปีที่แล้ว ผมบอกอาจารย์ธรรมทาส (น้องชายท่านพุทธทาส) ว่าอย่าให้ระฆังตากฝน เสียดายตัวภาษาจีนว่า "ก๊ก-ไถ่-มิ้ง-อัง-ฮวง-เที้ยว-โหว-สุน" (國泰民安 風調雨順) คำพูดนี้ผมเอามาให้หมอตันม่อเซี้ยง ดู ท่านบอกว่าระฆังนี้ต้องเป็นกษัตริย์พระราชทาน แต่เดี๋ยวนี้หนังสือจีนหายหมดแล้ว เพราะตากน้ำฝน ฉะนั้น กรุงศรีวิชัยจึงมีความสัมพันธ์กับจีน อันนี้คงเป็นเรื่องที่เร้าอารมณ์ท่านให้ศึกษาเรื่องมหายาน (เชื่อว่านักโบราณคดี ประวัติศาสตร์สนใจระฆังนี้มาก) เป็นพยานปากเอกว่าเมืองหลวงคือกรุงศรีวิชัยอยู่ที่เมืองไชยา

ท่านพุทธทาสมองว่ามหายานต่างจากเซ็นอย่างไร

ท่านมองว่ามหายานทั้งหมดเป็นเรื่องงมงาย เป็นเทวนิยมของผมนี่ก็เทวนิยมนะแล้วปัจจุบันร้อยละ ๙๐ ในเมืองไทยก็เทวนิยม บวงสรวง กราบไหว้วิงวอน ขอโชคลาภ เจ้าคุณฯ ท่านมองว่า ทั่วๆ ไปในมหายานเป็นเทวนิยม ยังมิใช่อเทวนิยม

ไม่ใช่พุทธศาสนาจริงๆ เจ้าชายสิทธัตถะประสูติในดงเทวนิยมทั้งหมด บวงสรวง ฆ่าสัตว์ บูชายัญ กระทั่งฆ่าคน เสร็จแล้วท่านมองทะลุด้วยปัญญาที่เหนือเขา จึงเห็นว่านั่นขาดหลักวิชาการ งมงาย (ถือ) อารมณ์ เกินกว่าเหตุผล ระยะยาวจะไปไม่รอด จึงหนีออกบวช ก็ไปตรัสรู้หลักธรรม อเทวนิยม อนัตตานิยม กรรมนิยม นิพพานนิยม อันนี้กำมือเดียว ฟังได้ทุกคน แต่ปฏิบัติทันทีไม่ได้หมดนะ เคยมีคนกล่าวเป็นโศลกเปรียบเทียบไว้ว่า "คนศึกษาธรรมมีมากเท่าขนสัตว์ แต่ที่บรรลุธรรมมีจำนวนแค่เขาสัตว์เท่านั้น"

แล้วท่านพุทธทาสชอบเจออาจารย์**เสถียร โพธินันทะ** เจอพวกผมทีไรมักจะถามทุกที เจออาจารย์เสถียรยิ่งชอบ ชอบถามเรื่องพระสูตร สรุปแล้วพุทธศาสนาของจีนที่บริสุทธิ์จริงๆ คือ **มหาสุญญตาสูตร** ชื่อเต็มๆ คือ **มหาปรัชญาปารมิตาสูตร** ๖๐๐ ผูก พระถังซำจั๋งแปลไว้เป็นภาษาจีน พุทธศาสนาไม่ใช่เทวนิยม เป็นอเทวนิยม ตาม **มหาสุญญตาสูตร**

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ

ตอนแรก กษัตริย์หลี ซี หมิน (ถังไท้จง) ไม่สนพระทัย เพราะมองว่า จีนมีศาสนาขงจื๊อ เต๋า อยู่แล้ว ถ้าไปเพิ่มอีก จะปกครองยาก อีกเรื่องคือ พระองค์มองพุทธศาสนาผิดไป นึกว่าเป็นเทวนิยม เหมือนขงจื๊อ เหมือนเต๋า พระถังซัมจั๋งจับจุด

ได้ จึงทูลว่า พระอรหันต์ไม่เหมือนกับเต๋า เพราะเหนือบุญเหนือบาป ดับกิเลสตัณหาอุปาทานได้ ดังนั้น พุทธศาสนาจึงไม่ใช่เทวนิยม เป็นอเทวนิยม อันนี้เป็นประวัติศาสตร์

แล้วที่ท่านพุทธทาสบอกว่า "เซ็นเป็นผู้ล้อมมหายาน เป็นผู้คัดค้านมหายาน"

จริง อันนี้จริง คำพูดของเซ็นแทบทั้งหมด (ขอโทษเถอะ) เปรียบเทียบก็แบบทุบหม้อข้าว คือจะโจมตีพิธีกรรมที่งมงายจนเกินไป โจมตีการเอาหลักธรรมมาปฏิบัติอย่างไม่ถูกทาง เรื่องเทวนิยมก็ไม่พ้นจะหาเงิน แสวงลาภผล เพื่อปากเพื่อท้อง เทวนิยมที่สุดก็มาลงเอยที่วัตถุนิยม โลกเราที่ฆ่ากันทุกวันนี้ก็เพราะแย่งวัตถุนะ โบราณก็แย่งกัน. พระพุทธเจ้าจึงไปตรัสรู้อเทวนิยม อนัตตานิยม สุญญตานิยม กรรมนิยม นิพพานนิยม

นอกจาก สูตรของเว่ยหล่าง และ คำสอนฮวงโป แล้ว ท่านเอาอะไรจากมหายานอีกบ้าง

ส่วนใหญ่เป็นประเภทเรื่องข้างเคียง เจ้าคุณฯ มักจะจดหัวข้อสำคัญๆ ที่สนใจมาถาม เช่น เคยถามหมอตันม่อเซี้ยง อาจารย์เสถียรว่าฝรั่งอ้างอย่างนี้ถูกหรือเปล่า คัมภีร์นั้นมีอะไรบ้าง ว่าในพระไตรปิฎกจีนมีหรือไม่ อย่างนี้เป็นต้น

แล้ว **มหาสุญญตาสูตร** เป็นแค่ผูกหนึ่งใน **มหาปรัชญาปารมิตาสูตร** ตอนนั้นฉันลาออกจากงานประจำ จะมาตั้งกอง

แปล **มหาปรัชญาปารมิตาสูตร** เอาอย่างกษัตริย์ลี้ ซี หมิน (ถังไท้จง) ซึ่งจำนนต่อพระถังซำจั๋งจนตั้งกองแปลพระสูตรนี้ทั้ง ๖๐๐ ผูกโดยให้ทุนหลวง และใช้พระนักปราชญ์จีนถึง ๑,๐๐๐ องค์ ร่วมกันแปลจากภาษาบาลีสันสกฤตเป็นภาษาจีน จึงสำเร็จ

พวกฉันคิดว่าจะทำกัน ๓ คน โดยให้อาจารย์เสถียรแปลเป็นภาษาไทย ฉันคอยอัดเทป พอถอดเทปเสร็จก็เอาไปให้หมอตันม่อเซี้ยง เกลาอีกทีหนึ่ง แต่จริงๆ แล้วก็แปลได้แค่ผูกเดียว คือ **กิมกังเก็ง (วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร)** เพราะอาจารย์เสถียรตายเสียก่อน

มีอีกเรื่องหนึ่ง ฉันขอพูดหน่อยเถิดใครบอกท่านพุทธทาสจะไม่เกิด ผมเอาตามแบบมหายาน เขาเชื่อกันว่าท่านเป็นอรหันต์ไม่เกิด เรื่องนี้มหายานว่าอย่างไร เซ็นว่าอย่างไร เห็นเหมือนกัน เป็นอรหันต์แล้วไม่กลับมาเกิดอีก แต่ว่าถ้าต้องการเกิดเกิดได้ไหม? ตรงนี้ขัดกัน เพราะมหายานบอกว่า ได้ถ้าต้องการ เพราะฉะนั้น ผมยังไม่เชื่อว่าท่านพุทธทาสจะไม่เกิด เพราะท่านมีปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่ยังทำไม่สำเร็จอยู่ คือ "สารานุกรมพุทธศาสนาภาษาไทย" ทำออกมาได้เล่มเดียวย่อๆ **ภาษาคน ภาษาธรรม** ท่านบอกว่าเป็นงานชิ้นสุดท้าย ไม่รู้จะมีชีวิตทำหรือไม่ บอกกับผมอย่างนี้ หลักฐานมีพร้อมแล้วท่านให้ผมช่วยหา ปณิธานนี้ยังไม่เสร็จ ผมเชื่อว่าท่านจะต้องกลับมาเกิดอีก และผมก็ขอให้ท่านกลับมาเกิดอีก

ท่านพุทธทาสจะชอบพูดว่า "การศึกษาศึกษาเพื่อให้พ้นทุกข์ สิ่งที่ไม่ช่วยให้พ้นทุกข์ก็ไม่ศึกษา" ในด้านมหายานนี้ท่านให้ความสนใจเซ็นในแง่นี้หรือเปล่า

ขอโทษ มหายานทั้งหมด ท่านดูถูกเลย แต่เซ็นนี่ท่านสนใจ เพราะเซ็นเข้ากับเถรวาทได้ โดยเฉพาะเรื่อง "สุญญตา" ของเราก็มีในหลักสูตรนักธรรมโท "วิโมกข์สาม" แต่ไม่มีอาจารย์สอนขยายความ ตอนที่คนโจมตีท่านพุทธทาสว่า สุญญตาไม่มี ใน**พระไตรปิฎก** เจ้าคุณนรฯ (เจ้าคุณนรรัตน์) บอกเลยว่า "ผิด เจ้าคุณฯ (หมายถึง ท่านพุทธทาส) ถูก" คือ มีวิโมกข์สามอยู่ เพียงแต่ไม่มีคนอธิบายเอง รุ่นก่อนก็ไม่มีคนอธิบาย เจ้าคุณนรฯ วัดเทพศิรินทร์เป็นคนยืนยันว่ามี หาคนสอนไม่ได้ สุญญตาจึงขาดตอน เจ้าคุณ (ท่านพุทธทาส) พูดถูกแล้ว

เซ็นเป็นสายสุญญตาโดยเฉพาะ เฉพาะ **มหาสุญญตาสูตร** นี้ เจ้าคุณฯ หลงเลย ฉันเคยฟังสรุปย่อๆ มาตอนอายุ ๑๔ ครั้งหนึ่ง หลังๆ อายุเกือบสามสิบ เคยฟังพระจีนสวด ๒-๓ ครั้ง เป็นปัญญาวิมุติล้วน แทบจะไม่มีเรื่องอภินิหาร (ขอโทษ) เรื่องงมงายแทบไม่มี สติปัฏฐานสี่ มรรคแปด โพธิปักขิยธรรม อยู่ในนั้นครบ

ที่ถูกใจท่านพุทธทาสมากที่สุดคือ มหาสติปัฏฐานสี่ของไทยเรามี กาย เวทนา จิต ธรรม เขาบอกว่า พิจารณาเห็นกายในกายเป็นอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-นี้ครบ แต่ไทยเน้นแต่อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา เรื่องสุญญตาแทบไม่เคยได้พูด ยกเว้น

แต่ที่เจ้าคุณพุทธทาสยกมา ท่านเป็นคนบุกเบิกสุญญตา อนิจจัง ทุกขัง และอนัตตา เราได้ยินกันเป็นเรื่องธรรมดา แต่ตามหลักเซ็นเป็นอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-และสุดท้ายเป็นสุญญตา สามอย่างแรกแปลเหมือนกันคือ อนิจจังแปลว่าไม่เที่ยง ทุกขังคือทนอยู่ไม่ได้ แต่เซ็นเติมไปอีกนิดว่า "ยึดมั่นเป็นทุกข์" ไทยไม่พูดคำนี้ใช้แต่ว่า "ทนอยู่ไม่ได้" แล้วอนัตตา "ใช่ตัว ใช่ตน ไม่มีตัวตน" แปลความหมายตรงกันทั้งสามคำ แต่เซ็นเติมว่าถ้าเอา**มหาสุญญตาสูตร** เป็นหลัก สามอย่างนี้ยังเป็นโลกียธรรม ไม่ใช่โลกุตตระ เพราะอนิจจัง จิตยังปรุงแต่ง ทุกขังก็ยังปรุงแต่ง อนัตตาก็ยังปรุงแต่ง ต้องจิตหลุดพ้นจากความคิดปรุงแต่ง นั่นถึงจะเป็นสุญญตาเป็นนิพพาน ตราบใดยังอยู่ที่ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จิตเธอยังปรุงแต่ง จิตยังวนเวียนเกิดดับ ยั เป็นโลกีย์ ไม่เป็นโลกุตตระ จิตต้องหลุดพ้นจากกระแสดึงดูดของโลกีย์จึงจะเป็นสุญญตาอันนี้เป็นสิ่งที่เร้าใจให้ท่านศึกษาเซ็น[๑]

อย่างกายานุปัสสนานี้ สุดท้ายจิตจะต้องหลุดพ้นเป็นความว่าง. อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา คุณพูดได้ แต่จิตคุณหลุดพ้นหรือยัง ถ้ายังไม่หลุดพ้นยังไม่เป็นความว่าง

---

๑ "อนิจจัง - ทุกขัง - อนัตตา - สุญตา หลักธรรม: 4 อย่างนี้ ความหมายต่างกัน ทำหน้าที่ไม่เหมือนกัน. พระสูตร

อาจารย์ ตันม่อเซี้ยง

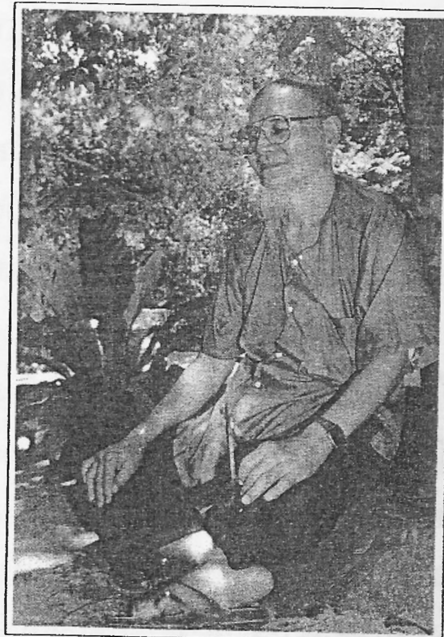
ยังไม่เป็นนิพพาน ต้องจิตหลุดพ้นเมื่อไรจึงเป็นสุญญตา นี้คือขันธ์ ๕ ตามแนว จิตว่าง อันนี้เจ้าคุณฯ สนใจที่สุด บอก "แหม น่าจะแปลคัมภีร์ชุดนี้" ท่านอธิบายด้วยภาพ เด็กเลี้ยงวัว

อีกคัมภีร์หนึ่งที่สำคัญมาก นอกจากเว่ยหล่างแล้วยังมีเว่ยไห่ หลานศิษย์เว่ยหล่างอาจารย์เสถียร แปลจากภาษาจีนแล้วเสร็จตอนใกล้ๆ จะตายมีขุนฯ อะไรก็ไม่ทราบ ขอเอาไปพิมพ์ดีดให้แกก็ให้ไป ไม่ถามชื่อแซ่ที่อยู่ จนบัดนี้ ฉันประกาศจนไม่ประกาศแล้วสงสัยจะหายเข้าโลงตาขุนคนนั้นไปด้วยคัมภีร์นั้นชื่อ **หุ่ยไห่ (ปัญญามหาสาคร)**

ในวงการพุทธศาสนาไทย -จีน ฉันได้ยินมาว่า เขานับถือนักปราชญ์อยู่สามท่าน หนึ่ง **หมอตันม่อเซี้ยง** พูดเสียงตามสายสถานีวิทยุจีนทุกแห่ง บอกเราอยู่เมืองไทยต้องเคารพพระเจ้าแผ่นดินไทย สอง ต้องควรใส่บาตรพระภิกษุสามเณร คนจีนถึงใส่บาตรพระทุกองค์บอกคนจีนใส่บาตรไม่น้อยกว่าคนไทย บุญคุณนี้อยู่ที่หมอตันม่อเซี้ยง พูดเสียงตามสายทุกสมาคมจีนมาที่นี่ (โรงเจเป้าเก็งเต๊ง) ก็พูดอย่างนี้ จากนั้นก็มีเจ้าคุณฯ

(ตีพิมพ์บางส่วนใน เสขิยธรรม ฉบับที่ ๑๘ ปีที่ ๓ เดือนกรกฎาคม-กันยายน ๒๕๓๖) ภาคสมบูรณ์ ตีพิมพ์ที่นี่เป็นครั้งแรก

พุทธทาสที่แปล **สูตรของเว่ยหล่าง** และ **คำสอนของฮวงโป** ทำให้ไทยกับจีนเชื่อมกันได้ อีกคนคือเสถียร โพธินันทะ ผู้แปล **วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร** แปล **วิมลเกียรตินิทเทศสูตร** **เมธีตะวันออก** และ **ปรัชญามหายาน** ฯลฯ ๓ นักปราชญ์นี่นำพุทธศาสนาไทย-จีน เชื่อมกันได้ คนรุ่นเก่าเขาพูดอย่างนี้ และข้าพเจ้า **ธีรทาส** มีบุญอยู่หน่อยที่ได้พิมพ์คำสอนเหล่านั้นเผยแพร่

ธีระ วงศ์โพธิ์พระ หรือ ธ. ธีรทาส
ผู้พิมพ์ธรรมะแจกเป็นธรรมทาน
และพิมพ์ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น

ชาตะ พ.ศ. ๒๔๗๑
มรณะ พ.ศ. ๒๕๔๕ (ยังไม่ตาย)

บทที่ ๗

จาก สวนโมกข์รำลึก

สารคดีเรื่อง "สวนโมกข์รำลึก" นี้ ยินดีรับข้อเขียน ของกัลยาณมิตร ที่เคยเป็นศิษย์สวนโมกข์ ทั้งที่เป็นสหธรรมิกฝ่ายคฤหัสถ์และบรรพชิต

ธ.ธีรทาส ผู้แปล ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น

ชื่อของ ธีรทาส ปรากฏอยู่ในหนังสือธรรมะที่แจกเป็นธรรมทานมานานปี หนังสือจำนวนนับหมื่นๆ แสนๆ เล่ม ได้รับการจ่ายแจกแก่ผู้ประสงค์เรื่อยมาเหมือนสายธารแห่งบุญกุศลต่อเนื่อง **พุทธบริษัทไทย-จีน** ผู้สนใจธรรมจำชื่อ บุคคลที่ปรากฏอยู่ท้ายเล่มหนังสือทุกเล่มว่า

จ.ม. ส่ง นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ พุทธสมาคม เป้าเก็งเต้ง ๒๓๑/๑ ซอยปลูกจิต ๒ กทม. ๑๐๓๓ (ถ้าจะร่วมสร้างบุญกุศลบารมีพวกธนาณัติสั่งจ่าย **ธีระ วงศ์โพธิ์พระ** ตามบัตรประชาชนแต่เงินรับที่ ป.ณ. คลองเตย รับเงินเร็วดีอยู่ห่างกันไม่ไกลนัก)

นี่คือคำประกาศบอกแจ้งถึงสหายธรรมที่ต้องการรับ

หนังสือธรรมทาน โดยที่องค์กรดังกล่าวถือคติที่ว่า "ธรรมทานชนะการให้ทั้งปวงในโลกนี้และโลกหน้า"

ธีระ วงศ์โพธิ์พระ ก็คือ **ธ. ธีรทาส** นั่นเอง เขาพิมพ์หนังสือธรรมะแจกเป็นธรรมทานไปยังห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัดทำเป็นตัวอย่างให้รู้ว่าบ้าแจกทาน ในทางที่ดี แจกตรงที่พระภิกษุ สามเณรก็มี แจกผู้ยากจนอยากจะอ่านหนังสือธรรมะ สนใจส่งจดหมายไปขอเขาก็ส่งไปให้ฟรีๆ ไม่มีค่าส่ง...

ด้วยเหตุดังว่ามานี้ ชื่อของ ธีรทาส จึงเป็นชื่อของนักบุญไร้เครื่องแบบที่ผู้คนรู้จักแต่ชื่อ มีน้อยคนนักจะได้ รู้จักตัวของท่านผู้นี้ หนังสือ "ดอกโมกข์" จึงหาโอกาสสนทนากับท่านผู้นี้ ในวันพุทธทาสที่สวนโมกข์ ท่านผู้นี้จึงเปิดโอกาสให้เราได้สนทนากันเป็นครั้งแรก และนี่เป็นครั้งแรกที่มีการเปิดเผยภูมิหลังและวิถีชีวิตบนทางกุศลของนักแปลหนังสือที่มีชื่อว่า ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) พิมพ์ออกไป ๔ เล่ม แจกผู้คนทั่วประเทศแจกหนังสือพุทธทาสด้วย

คุณธีรทาสเล่าให้ฟังว่า งานแปลภาษาจีนของท่าน มีเหตุปัจจัยจากผลที่บิดาของเขามาจากเมืองจีน ท่านก็เอาหนังสือจีนศิษย์โง่เรียนเซ็นและเรื่องอื่นๆ มาด้วย แล้วท่านก็แปลให้เป็นภาษาไทยตอนที่คุณธีรทาสอายุ ๗ ขวบ โดยมี**พระมหาเอี่ยม** เป็นผู้ถอดเป็นภาษาไทย ท่านทำเอาไว้เสร็จแต่ไม่มีโอกาสจะพิมพ์ออกไปได้ คิดว่าถ้าออกไปตอนนั้นผู้อ่านรับไม่ได้

เมื่อไม่ได้พิมพ์ก็เก็บต้นฉบับเอาไว้แช่เอาไว้อย่างนั้น

บิดาของคุณธีรทาส ก็คือ นายกิมเซ็ง แซ่เล้า คนทั่วไปเรียกว่า ชินแสกิมเซ็ง บิดาของท่านผู้นี้ผ่านการศึกษาพุทธศาสนานิกายเซ็นมาและลัทธิเต๋ามาจากจีน บิดาของท่านธีรทาสถ่ายทอดเป็นภาษาไทยไว้ตอนอายุ ๔๘ ปี ส่วนธีรทาสอายุ ๑๔ ปี คุณธีรทาสเล่าให้ฟังตอนนั้นว่า

"ก่อนตายเตี่ยสั่งไว้ว่า ให้ฉันเรียนภาษาไทยให้เก่ง แล้วหาโอกาสจัดพิมพ์เรื่องที่แปลไว้ให้ได้แต่ต้องใช้เวลา ก่อนเตี่ยของฉันทางเมืองจีนเคยส่งพระเซ็นมาเมืองไทย ๓ องค์ ยุคก่อนรัชกาลที่ ๔ และ ๕ ตอนปลายมาก็ว่าทำไม่ได้ออกไม่ได้คนไม่ยอมรับ ต่อมาจึงส่งสายอุบาสกมาคือเตี่ยฉันอีกคนมาจึงได้มีโอกาสถอดความเรื่องเซ็นไว้เป็นภาษาไทย ต่อมาจึงได้มี**ท่านเจ้าคุณพุทธทาสแปลสูตรเว่ยหล่างออกมาปูพื้นฐาน** ฉันเองกับอาจารย์เสถียร โพธินันทะ อายุไล่เลี่ยกัน ฉันอายุ ๑๙ ปี อาจารย์เสถียร โพธินันทะ อายุ ๑๘ อายุขนาดนี้แกก็มีชื่อเสียงโด่งดังในด้านศาสนาแล้ว"

คุณ **ธีรทาส** เล่าให้ฟังว่า เขากับอาจารย์เสถียร โพธินันทะไปเรียนคัมภีร์สุญญตากับนายแพทย์ตันม่อเซี้ยงด้วยกัน เรียนคัมภีร์นิกายเซ็น ท่านสอนให้ทั้งสองคน คุณเสถียรเป็นศิษย์รุ่นพี่เขาเป็นผู้พาธีรทาสไปเรียนด้วยกัน ได้รู้จักกันจนกระทั่งได้ทำหนังสือธรรมะด้วยกัน.

ชีวิตของ **ธีรทาส** คลุกคลีอยู่กับบุญและทานมาตั้งแต่ต้น เขาเริ่มมีความคิดซื้อหนังสือแจกเมื่อตอนอายุ ๒๑, ๒๒-๒๓ ตอนนั้นยังไม่ได้พิมพ์เลย มาพิมพ์เองเอาเมื่อตอนหยุดงาน

ตอนนั้นอายุ 32 ปีแล้ว หยุดงานประจำในทางโลกหมดหมุนชีวิตมาสืบสานมรดกธรรมคัมภีร์เซ็นที่เตี่ยทำทิ้งไว้ให้

ธีรทาส หยุดทำงานทางโลกมาพิมพ์ **"ศิษย์โง่เรียนเซ็น" อาจารย์เสถียร โพธินันทะ** ตอนนั้นท่านอ่านเรื่องนี้แล้วบอกว่าแปลใช้ได้ สำนวนก็ใช้ได้ เวลานั้นอาจารย์เสถียรฯ เป็นนักเทศน์ที่ดังมาก ตอนอายุ ๑๘-๑๙ คนรู้จักกันดี ส่วนตัวธีรทาสสารภาพว่าจะทำอย่างท่านเสถียร โพธินันทะ ไม่ได้ เพราะตัวเองต้องทำงานเลี้ยงแม่เลี้ยงน้อง แต่พอมาถึงตอนอายุ ๓๒ ก็ตัดสินใจว่าจะเลือกทางนี้ อายุ ๓๔ ปี ศิษย์โง่เรียนเซ็น ก็พิมพ์ออกเผยแพร่ได้เป็นครั้งแรกในเมืองไทย

หนังสือเรื่อง **"ศิษย์โง่เรียนเซ็น"** ที่จัดพิมพ์โดยคุณธีรทาสกลายเป็นตำนานการเผยแพร่พุทธศาสนานิกายเซ็นที่ถูกแจกจ่ายไปในบ้านเรือนของชาวพุทธไทย-จีนเรื่อยมา นับว่าเป็นบุญกุศลที่ซึมซับอยู่ในตัวของท่านหรือจะเรียกว่า บุพกรรมที่บิดา-มารดาเคยมีไว้ส่งผลให้บุตรสืบสานมรดกธรรมนี้

ประวัติศาสตร์ชีวิตของซินแสกิมเช็ง แซ่เล้า บิดาของคุณธีรทาสนั้นน่าสนใจมิใช่น้อย เขาเขียนไว้ในคำนำของหนังสือ **"ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น."**

"ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส อายุ ๑๔ ปี บิดาถึงแก่กรรม วันบรรจุหีบศพมารดาข้าพเจ้า **นางบุญสิน แซ่จึง** ท่านบอกให้เขาเอาหนังสือต่างๆ ของเตี่ยฉันใส่หีบศพฝังลงไปเลย ให้เจ้าของเขาไป คุณแม่ท่านพูดอีกว่า "ของแกเอามา ก็ให้แกเอาไป แล้ว

ก็ไม่มีใครอ่านของแกรู้เรื่องอีกด้วย คัดเอาไว้แต่ภาษาไทยที่ลูกชายพออ่านออกไว้ก็แล้วกัน

เมื่อข้าพเจ้าอายุ ๑๙ ปี ได้รวบรวมแล้วพิมพ์ดีดจากต้นฉบับภาษาไทยโบราณ ต้องให้**อาจารย์เสถียร โพธินันทะ** ช่วยอ่านเดาความตัดสินในคำขาดตอนหายไปตอนนั้น อาจารย์เสถียรฯ มีอายุ ๑๘ ปี กำลังมีชื่อเสียงโด่งดังมาก นับว่าหนังสือชุดนี้ได้ผ่านครูช่วยตรวจสอบทำเรื่องที่ตายไปแล้ว ๔ ท่าน ฯลฯ

โพธิธรรม ผู้นำพุทธศาสนาเข้าสู่จีน ทำให้เกิดพุทธศาสนามหายาน และนิกายเซ็นขึ้นที่นั่น ก่อนจะเข้าไปในญี่ปุ่น

คำกล่าวของท่านธีรทาสหรือ **ธ.ธีรทาส** สะท้อนให้เราได้รู้ที่มาของหนังสือธรรมทานที่เขาทำขึ้นในชีวิต อมิตาพุทธเราได้ยินกันบ่อยๆ แต่บางทีเราไม่รู้ว่ามันหมายถึง แสงสว่างที่ไม่มีที่สิ้นสุดหรือแสงแห่งชีวิตอนันตกาล วิทยาทานของ นายธีระวงศ์โพธิ์พระ เกิดขึ้นเพื่อแจกจ่ายแสงสว่างนั้นให้ฟรีๆ แก่เพื่อนมนุษย์ผู้แสวงหา เขาเกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๑ อายุถึงวันนี้นับได้ ๗๑ ปี เขาทำหน้าที่แจกทานหนังสือมาแล้วไม่น้อยกว่า ๕๐ ปี

สมัยแรกเขาแจกหนังสือ **"ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น" ภาค ๑ จำนวน ๔ เล่ม** ก่อนที่จะมาทำ**หนังสือศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น ภาค ๒ อีก ๒ เล่ม. และพระคัมภีร์ปริศนาธรรม ๑๘ พระอรหันต์.**

มอบให้สำนักพิมพ์สุขภาพใจพิมพ์จำหน่ายเป็นครั้งแรก

หนังสือที่คุณ ธ.ธีรทาส เคยแจกฟรีในอดีตนั้นมีทั้งบุคคล ห้องสมุดประชาชน นักโทษในเรือนจำมหาวิทยาลัย วิทยาลัยครู ตามโรงเรียนต่างๆ เขาทำหน้าที่นี้ ตอนเป็นผู้แทนขายยา อายุ ๒๑ ปี เขาเคยเดินทางไปตามต่างจังหวัดต่างๆ ทั่ว ๖๑ จังหวัด เป็นอาชีพขายยาฝรั่งบริษัทแรกที่ทำคือ บริษัทการแพทย์เภสัช สี่กั๊กพระยาศรี กทม. เขาเล่าให้ฟังว่า

"บริษัทที่สองคือ **บริษัทสควิบบ์. ยาเคาเตอร์ เพน** นี่ออกจากหัวคิดของฉันเอง ทำงานอยู่สควิบบ์ ๗ ปี แล้วขายยาหม่องตราพระอีก ขายยาหม่องตราพระอยู่นานปี ทำงานมีเงินเดือน ๑,๕๐๐ แต่มีค่าคอมมิชชั่นอีกต่างหากทำงานเลี้ยงครอบครัวด้วย แล้วก็มาทำหนังสือธรรมะแจกผู้คนทั้งหลายเรื่อยมา"

ธ.ธีรทาส เกิดที่ตำบลโพธิ์พระยา จังหวัดสุพรรณบุรี อำเภอเมือง เรียนหนังสือเบื้องต้นที่วัดพร้าว, วัดจันทร์ ศิษย์หลวงพ่อพริ้ง, หลวงพ่อเช้ง วัดพร้าว-วัดจันทร์ จบ ป. ๔ แล้วข้ามมาเรียนต่อด้วยตัวเองมาได้เนื้อเรื่องการเรียนก็ตอนที่เรียนพระคัมภีร์กับ**นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง และอาจารย์เสถียร โพธินันทะ**ผู้มีความรอบรู้แตกฉานในคัมภีร์พุทธศาสนามหายาน

ธ.ธีรทาส หรือธีระ วงศ์โพธิ์พระ เรียนพื้นฐานภาษาจีนจากบิดา พอรู้ความเรื่องพระไตรปิฎกเกี่ยวกับพระคัมภีร์เซ็นเล่านิทานเซ็นได้จากเนื้อหาที่บิดาทำเป็นภาษาไทยไว้ให้ เขาพูด

ถึงพื้นฐาน ป. ๔ ที่เรียนมานั้นดูจะน้อย แต่เขาเป็นผู้ใฝ่เรียนใฝ่รู้หาประสบการณ์เรียนรู้ด้วยตัวเองเรียนตามธรรมชาติ

นอกจากนี้แล้วยังได้เรียนภาษาอังกฤษกับบราเดอร์พวง อาจารย์รัศมี ตอนเวลากลางคืนนาน ๒ ปี ก่อนที่จะก้าวไปมีอาชีพเป็นเซลล์แมนขายยา ขายอะไรตอนแรกๆ พูดภาษาอังกฤษได้ เขียนภาษาอังกฤษได้ เขาได้รับเหรียญและใบรับรองเซลล์แมนขายดีที่บริษัท สควิบบ์ (SQUIBB) ซึ่งเป็นบริษัทขายยามีชื่อเสียงของอเมริกาสมัยนั้น บริษัทดังกล่าวตั้งอยู่แถวสามแยก กทม.

ธ.ธีรทาส ทำงานขายยาเลี้ยงแม่เลี้ยงน้อง เพราะบิดาเสียชีวิตไปก่อนแล้ว ที่จริงบิดาสอนเรื่องศาสนาไว้หนักแน่น แต่ว่าบิดาไม่ได้ทิ้งเงินเอาไว้ให้ เขาจึงต้องหาเงินเลี้ยงแม่และน้องอีกหนึ่งคน นั่นคือเหตุผลสำคัญที่คนจนมักจะต้องทำมาหากินก่อนที่จะหาธรรมะทั้งๆ ที่จิตใจเปี่ยมล้นด้วยธรรมะมาตลอด

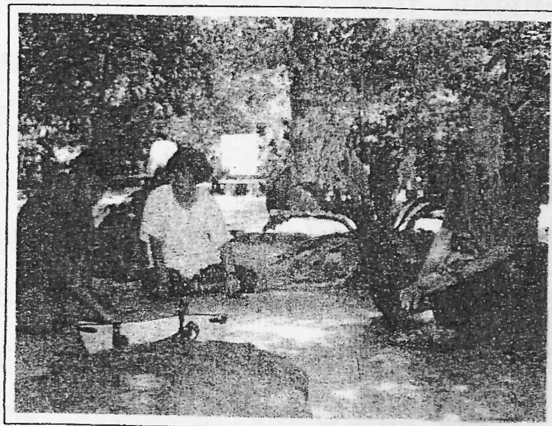
เมื่อได้ทำหน้าที่ของลูกที่ดีและพี่ที่รักน้องอย่างนั้นแล้ว ครั้นโอกาสมาถึง ธ.ธีรทาสก็ไม่ลืมคำสอนของบิดา เขาเริ่มคิดอะไรๆ อย่างที่เขาตั้งใจไว้ ไม่ลืมอุดมการณ์ของตัวเอง ต่อคำถามที่หลายคนอยากรู้ว่า **ธ.ธีรทาส หรือธีระ วงศ์โพธิ์พระ** มีภรรยาหรือไม่ เขาตอบอย่างไม่ลังเลใจทันทีว่า

ไม่มี ฉันไม่ได้แต่งงาน ตั้งใจไว้ว่าจะหาทุนสักก้อน ไม่ใช่ลูกคนรวยแต่เคยซื้อที่ไว้ ๔ แห่งในกรุงเทพฯ ต่อมาก็ขายหมดแล้วเอาเงินมาเป็นทุนทำหนังสือธรรมทาน ก็ทำแจกไปมากพอ

สมควรแล้ว หนังสือที่เคยแปลออกมาพิมพ์มาแล้ว มีเรื่องประวัติเจ้าแม่กวนอิม, ตำราอาหารเจ, กับมังสวิรัติ. ลังกาวตารสูตร แล้วเว่ยหล่าง. ฮวงโปนี้นานๆ ที่จัดพิมพ์แจกให้ห้องสมุดเขา เวลาพิมพ์ที่มีคนเขาจะเอาสปอนเซอร์ ๒,๐๐๐ กว่าแห่งนี้ส่งให้เขาหมดทุกแห่ง

พุทธสมาคม เป้าเก็งเต๊ง ซึ่งเป็นสื่อกลางในการดำเนินการธรรมทานแจกหนังสือธรรมะที่ ธ.ธีรทาส แปลนั้นมีหลักการที่เป็นโรงเจ อาศัยฤดูกาลหน้ากินเจคนมากันมาก ก็ใช้โอกาสนั้นแจกหนังสือธรรมทานไปแล้วคนอื่นรู้เข้าเขาก็มีจดหมายมาขอจึงจัดส่งหนังสือไปให้

อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า เจ้าของโรงเจ-เป้าเก็งเต๊ง เป็นอุบาสกศิษย์สายวัดเส้าหลินเหมือนกัน

ธ.ธีรทาส วันพุทธทาสที่ลานหินโค้ง สวนโมกข์. อ.ไชยา
๑. คุณเมตตา พานิช หลานชายอาจารย์พุทธทาสภิกขุ.
๒. อาจารย์ ส.ธโนฆาภรณ์ เลขานุการชมรมธรรมทาน เป้าเก็งเต๊ง.
๓. ธ.ธีรทาส

หนังสือที่นำไปแจกแก่ผู้สนใจในช่วงนั้น คุณ ธ. ธีรทาส อายุ ๒๓ ปี เงินที่มีอยู่มากพอที่จะใช้จ่ายได้รับเงินเดือนจากบริษัทรวมทั้งเงินอื่นที่เหลือเป็นหมื่นๆ ก็ไม่รู้ว่าจะเอาไปทำอะไร จึงนำไปซื้อ**หนังสืออาจารย์พุทธทาสภิกขุบ้าง หนังสือของอาจารย์บุญมี เมธางกูร บ้าง** ซื้อแล้วจัดส่งไปให้ห้องสมุดที่เขาขาดหนังสือ ออกไปสำรวจดูแล้วก็จัดส่งไปให้

วิถีชีวิตของ ธ.ธีรทาส หรือ ธีระ วงศ์โพธิ์พระ ดำเนินไปตามเส้นทางบุญกุศลอย่างนี้เรื่อยมาจนอายุผ่านวัย ๗๐ ปี มาแล้ว ห้องสมุดไม่ต่ำกว่า ๕,๐๐๐ แห่ง เคยได้รับหนังสือธรรมทานของเขามานานปี เมื่อสอบถามถึงความรู้สึกที่มีต่อท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุ หรือ ความประทับใจที่มีต่อผลงานของท่านจนใช้นามปากกา ธ.ธีรทาส เขียนหนังสือ เขาก็เล่าให้ฟังว่า...

"ฉันประทับใจท่านอาจาย์พุทธทาสที่สุด ความประทับใจผลงานของท่านนั้น ฉันเคยอ่านหนังสือขุมทรัพย์จากพระโอษฐ์เป็นเล่มแรกอ่านที่เชียงใหม่ ตอนนั้นเรื่องนี้ท่านเจ้าคุณปัญญาเคยเอาไปออกอากาศขุมทรัพย์จากพระโอษฐ์ มองไปในเมืองไทยหาพระอย่างนี้ไม่เจอ ตอนนั้นฉันยังเป็นผู้แทนขายยา อ่านแล้วก็ลงมาหาท่านเพราะขุมทรัพย์จากพระโอษฐ์ แล้วก็มากราบท่าน สมัยก่อนไม่มีรถต้องเดินเท้ามาที่วัดสวนโมกข์ (ครั้งที่ ๑) ได้พบท่านแล้วบอกเล่าให้ท่านฟังว่า บิดาผมทำอย่างนี้ อย่างนี้ ทำหนังสือไว้ ท่านบอกว่านั่นมันดีมาก ทำไม ไม่พิมพ์ออกมาก็บอกท่านว่าขอเวลาอีกสักพักหนึ่ง ท่านก็ว่า หนังสือทั้งหมดนั้น

มันน่าจะออกได้ พิมพ์ออกเป็นภาษาไทยเสร็จแล้ว วันที่ผมจะกราบลาท่าน ท่านเดินออกไปส่งผมตรงนั้น ท่านบอกว่า **"ธีระทำยังไงช่วยกันปลุกระดมลัทธิความกตัญญูของขงจื๊อ ความกตัญญูกตเวทีนี่มันสูญพันธุ์ไปแล้ว หรือแทบจะสูญพันธุ์ไปแล้วให้ฟื้นขึ้นมา และแนวโพธิสัตว์เดี๋ยวนี้โลกไม่มีพระโพธิสัตว์เสียแล้ว ช่วยกันทำให้มันฟื้นขึ้นมาทำอย่างไรจึงจะช่วยแก้ไขสถานการณ์ของโลกได้"** ท่านพูดกับผมอย่างนั้น อันนี้เป็นแรงบันดาลใจให้กับผมมากเหมือนกัน หลังจากนั้นไปผมลงมือซื้อหนังสือแจกเลย แล้วก็ตั้งใจให้ถึงจุดหมายให้ได้"

ปณิธานธรรมของ ธ.ธีรทาสในอดีตนั้น เขาทำตามที่ท่านอาจารย์พุทธทาสพูด ทำตามที่เขาคิดและตั้งใจจะทำจนถึงที่สุด เพื่อการเชิดชูวิญญาณของพระโพธิสัตว์อย่างที่ท่านอาจารย์พุทธทาส**ทำมาแล้ว**

ธ.ธีรทาส หรือ คุณธีระ วงศ์โพธิ์พระ ไม่ใช่นักพูด แต่เขาเป็นนักบุญผู้มองเห็นว่าการแจกจ่ายให้ **"ธรรมทาน" นั้นย่อมชนะการให้ทั้งปวง**

บทสนทนา สั้นๆ นี้เกิดขึ้นที่ลานหินโค้งของสวนโมกขพลาราม เมื่อคราวที่ศิษย์สวนโมกข์ทั่วสารทิศพากันไปชุมนุมน้อมรำลึกถึงวันดับขันธ์ของท่านอาจารย์พุทธทาส เขาคือ "ดอกโมกข์" ดอกหนึ่งของสวนโมกขพลาราม แม้วัยของเขาจะย่างก้าวสู่ปัจฉิมวัยแล้ว

คุณธ.ธีรทาส ยังได้แถมท้ายไว้กับหนังสือ "ดอกโมกข์"

รายตรีมาส อีกอย่างหนึ่งว่า...

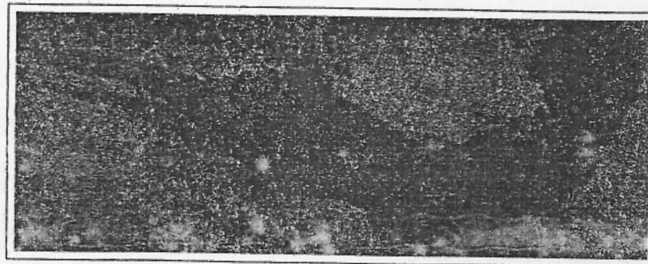
เสาหินอ่อน หรือ อนุสรณ์สถานที่เผาสรีระของท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ซึ่งตั้งโดดเด่นอยู่ตรงทางขึ้นโบสถ์ธรรมชาติของเขาพุทธทองนั้น มีอักษรสามภาษาจารึกชื่อและถ้อยคำไว้เป็นประวัติศาสตร์ ด้านอักษรจีนจารึกนั้น คุณธีรทาสบอกกับเราว่า

"ภาษาจีนทีแรก เขาให้ผมช่วยเขียนแต่ผมไม่มีปัญญา ผมจึงไปหาเพื่อน เขาเรียนจบจากจุฬาฯ แล้วก็จบจากปักกิ่งเป็นคนช่วยแปลเป็นภาษาจีน เพื่อนคนนี้ชื่อ **วิโรจน์ อำไพ** เคยมาหาท่านอาจารย์พุทธทาส เขาเก่งภาษาจีนมาก ไปอยู่ปักกิ่งรุ่น **ปรีดี พนมยงค์** เรียนจบที่ปักกิ่ง เขาจบจุฬาฯ ก่อนเป็นเจ้าของโรงพิมพ์มหาชนเก่า เคยเนรเทศตัวเองหนีไปอยู่กับท่านปรีดีไปปักกิ่งเลยเรียนจบที่นั่นอีก"

ธ.ธีรทาส ยังมีชีวิตปกติสุขโดยธรรม บุคลิกเรียบง่ายของเขาแม้จะมิใช่นักบวช แต่อยู่อย่างนักบุญผู้ปล่อยวาง หนวดเคราที่ปล่อยตามธรรมชาตินั้นยาวขาวขึ้นโดยลำดับ **เมื่อเราได้พบเขาครั้งสุดท้ายในวันเผาศพ อาจารย์อรุณวตี สุวรรณกนิษฐ์ ที่วัดตะกล่ำซอยอุดมสุข ในวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๒ แต่ดวงตาคู่นั้นยังสดใสอยู่คงเดิม**

สัมพันธ์ ก้องสมุทร

ตัวประหลาดกึ่งอสุรกาย

โอ! สัตว์คือคน-หรือคนคือสัตว์...?

ภาพสัตว์เริ่มพัฒนาไปเป็นคน...?

นำมาจาก น.ส.พ.ไทยโพสต์ เอ็กซ์-ไซท์

ส.ธโนฆาภรณ์ ๓๑/๘/๒๕๔๓

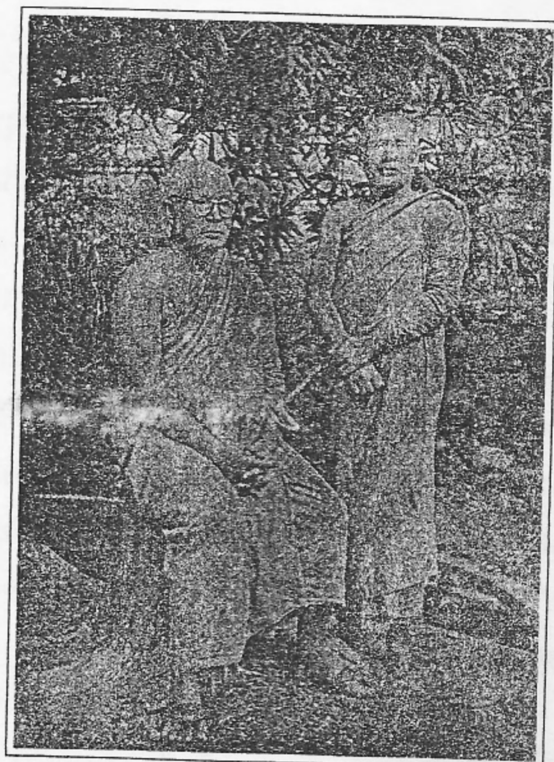
ไทยโพสต์ ภาพถ่ายสัตว์ประหลาดครึ่งคนครึ่งสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบก ครึ่งท่อนบนคล้ายมนุษย์ ส่วนท่อนล่างกลับคล้ายจระเข้ ถูกเผยแพร่สะพัดผ่านอินเทอร์เน็ต พร้อมคำถามเชื่อหรือไม่

ภาพถ่ายดังกล่าวเป็นภาพตัวประหลาดครึ่งคนครึ่งสัตว์เลื้อยคลานโดยถูกระบุว่า ถ่ายได้ที่บริเวณใกล้กับชายหาด ซาฟานิย่า ในอีสเทิร์น โพรวินซ์ ซึ่งขณะนี้ทางกองกำลังความมั่นคงอรามโก และกองกำลังรักษาความมั่นคงของอุตสาหกรรม (ไอเอสเอฟ) กำลังถกเถียงกันเรื่องมาตรการที่จะนำมาใช้ว่าจะเป็นการออกประกาศเตือน, ปิดชายหาด หรือเพิ่มกำลังคนในการตรวจตรา

มีรายงานว่า มีการพบตัวประหลาดครึ่งคนครึ่งสัตว์ประเภทนี้ มากกว่า ๓,๕๐๐ ตัว ในทานายิบ โดยการพบเห็นครั้งล่าสุดเกิดขึ้น เมื่อ ๒๕ ปีที่แล้ว

สังขารชีวิตมนุษย์พัฒนามาจากสัตว์ จากนสพ. ไทยโพสต์
ฉบับวันพฤหัสบดีที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓

...ส. ธโนฆาภรณ์

ท่านเจ้าคุณสวนโมกข์ ฯ (พุทธทาสภิกขุ)

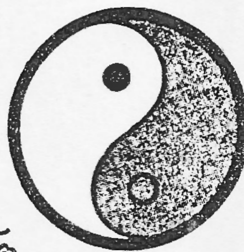
อ.ไชยา สุราษฎร์ธานี

ท่านเจ้าคุณวัดชลประทาน (ปัญญานันทภิกขุ)

อ.ปากเกร็ด นนทบุรี

(ภาพถ่ายโดย ร.บุนนาค พ.ศ. ๒๕๐๖ ที่เชียงใหม่)

ศาสนาหรือลัทธิต่างๆ ในโลกมนุษย์นี้ ย่อความแล้ว มี ๓ กลุ่ม. คือ

(๑) **กลุ่มอัตตา** (กำไว้จนแน่นเลย)

(๒) **กลุ่มอนัตตา** (จับบ้างปล่อยบ้าง หรือเดี๋ยวกำเดี๋ยวปล่อย)

(๓) **กลุ่มสุญตา** (ปล่อยวางหมดหรือว่างทั้งปวงแล..)

จาก ชนะชัย สุชนารักษ์.

ภาพนี้ถ้ารู้ความหมายจะรู้จุดยืนโครงสร้างของทุกๆ ศาสนาในโลกมนุษย์.

ธ. ธีรทาส.